

Володимир Матвієнко

На рідних роздолах

Поезії

Київ
"Український письменник"
1999

Володимир Матвієнко

НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

ББК 84.4УКР6
М33

У другій поетичній збірці "На рідних роздолах" простежується творча і життєва біографія її автора, відомого в Україні економіста, банкіра, Володимира Матвієнка.

Та поезія, пісня – його друге життєдайне крило. А відтак душа громадського діяча, державотворця і поета завжди окрилена. Тому навіть сумні чи драматичні сторінки його життя – сповідані у слові, у пісні. Вони шукають і знаходять шлях до серця людського. Адже насичене емоціями, щирими почуттями яскраве слово помітне здаля і зблизька. Як і людське добротворення, що виростає з істинно творчої і співучої душі.

Художник Василь Лопата

Редактор Микола Сингаївський

М $\frac{4702640202}{223-99}$ без оголош.

ISBN 966-579-061-7

Людське — в людині

Перша поетична збірка Володимира Матвієнка побачила світ два роки тому. Назва її промовляє до читача словами любові до рідного краю, до своєї землі, до України: "Люблю я свою Україну". Одноіменний вірш дав ім'я всій збірці.

А джерела поетової любові беруть початок у рідному поліському селі Білка на Житомирщині. Звідти дороги вели його до земних обріїв, до інших країн і навіть континентів. Та в пам'яті назавжди залишились "Поліські в'язи" – поезія, що згодом стала проникливою, ліричною піснею з музикою Василя Волощука.

До речі, вірші Володимира Павловича надзвичайно пісенні і немало їх уже покладено на музику. Та й сам поет закоханий в українську пісню, пропагує її і гарно співає. Душа, як людське життя, відлунює для нього в пісні. Тому і слово співається:

Приходжу я знов до родини, –
І радість, і сум розділю...
На поклик іду до людини,
Свою Україну люблю.

Сьогодні ж ви, шановний читачу, тримаєте в руках нову поетичну книжку Володимира Матвієнка. Тематично її кращі вірші мовби продовжують мотиви попередньої збірки. Тобто шукати і знаходити людське в людині. І водночас розпоширює поетичні обрії життя. Його щедра на віддачу душа завжди відкрита поетичному слову, пісні, творчості. А тому і має доволі однодумців та шанувальників, тобто простір для взаєморозуміння і спілкування, а відтак і конкретних одержимих подвижників.

Так, він справжній поліщук і на відстані відчуває дихання лісу, весняні проростц білоцвітного рясту та медові пахощі передосіннього вересу. Якось посумував, що все рідше доводиться бувати у лісовому царстві, слухати голос вивіль-

ги чи зозулі, відгадувати одвічні таємниці трав чи просто впиватись терпким смаком живиці. Здається, та насолода залишилася в пам'яті з дитинства, коли по війні підлітком він господарював у поліських лісах на Житомирщині: і косив, і худобу випасав, заготовляв дрова, пізнаючи життя, як кажуть, з перших рук.

Якось у дорозі на рідну Коростенщину Володимир Павлович розповів своє дитяче горе, що і досі ніяк не загоїться в його чуйній душі, адже рани дитинства залишаються в пам'яті надовго. Він, як багато сільських шибеників чи непослухів, також був не з тихих і шовкових і мав оту саморобну рогатку – хлоп'ячу зброю, що повинна стріляти. Отож і прицілився у пташине гніздо на дереві. Не знав малий сіромаха, що з того звичайного кубельця випадуть пташенята і що він буде винним у їх нагальній смерті. Дитячі сльози і досі обпікають його пам'ять, нагадуючи про те, як скорботно, непомітно від інших, поховав він свою жертву, поставив хрестик, а кляту рогатку геть викинув.

Через роки і відстані про той сумний випадок дитинства у його щоденнику-записнику з'являться рядки:

Я в дитинстві з рогатки розбив
необачно пташине кубельце.
Вже дожив до сивин, до морщин,
та від того ще й досі
болить мені серце.

"Дорога – це поклик душі і слова. І так, скажімо, як поїзд прорізається крізь тумани, грозу чи заметілі, так художнє слово проростає крізь буденність, жорству і щоденні турботи. І все ж слово – то людська душа і людська історія. Принаймні для мене. Ще напочатку свого життєвого самостійного шляху я мовби наказав собі – не кидати слів на вітер, тобто не розсипай обіцянок, якщо не можеш – не берись. Тому і дотепер намагаюсь боротися з пустослів'ям, не люблю балакунів.

На все життя закарбувалися в пам'яті дні Великої Вітчизняної. Її навальний початок, коли всі односельці наші втікали до великого лісу – так називали у нас Ушомирські древлянські бори.

Пам'ятаю, мій хрещений батько – дід Лук'ян раптом кинув мене з воза у фосу і сам злетів, наче його вітром здуло. Пізніше я збагнув, що німці розстрілювали біженців з літаків. Отже, перші варварські нальоти ми перебули в лісі, переховуючись у його гущавині. Відтоді ліс для мене – то живий оберіг.

Невдовзі з матір'ю Лукією (в селі її ласкаво називали все життя тітка Луца) ми повернулись додому, і тут знову на нас очікувала трагедія: прийшли німці і мою старшу сестру Єву разом з іншими молодими людьми забрали в Німеччину на роботу. І знову болючі згадки проймають душу: коли везли їх на станцію, щоб відправити до Німеччини, я з сльозами на очах біг слідом аж до Яблунця і повертався звідти убитий горем. Працювала Єва в бауера. На щастя, повернулась, вийшла заміж, народила троє дітей і дожила до нинішніх днів. Та не можу не сказати про ще одну цікаву деталь. Там, у Німеччині, вона зустрілась з моїм двоюрідним братом – сином діда Лук'яна, – на той час офіцер-танкіст, він і звільняв наших полонених. Але це окрема розмова.

Наше село, як і довколишні, звільняла армія Конєва. Пам'ятаю, як мати виносила воїнам паляничку хліба і гладишку молока. На щастя, німці не встигли спалити нашої домівки, хоч при відступі біля кожної хати стояла каністра бензину, але зайди втікали, навіть забувши про награбоване та одяг.

Після війни в наших краях було розкидано безліч зброї – різних вибухівок, запалів, гранат, снарядів тощо. Багато моїх ровесників, охочих до пригод, загинуло, розкручуючи чи досліджуючи ту смертоносну зброю. Таким же доскіпливим був і я, хотів сам докопатись до всього. Одного разу приніс у хату десяток запалів і сховав на піч. Слава Богові, помітив старший товариш і вчасно викинув припасений мною "скарб",

а то хату рознесло б. Про всі пригоди повоєнного дитинства годі й розповісти. Єдина втіха, що залишився живим і тепер, у вільну хвилину чи буваючи в рідному селі, з усмішкою й тривогою мимоволі згадуєш далекі вже дитячі роки. А від батька залишилась на спогад шкіряна шапка, у якій і закінчив я школу. Будучи підлітком, я вже умів орати, сіяти, дрова рубати, косити, опанував, як кажуть, усе селянське ремесло. Не цурався будь-якої роботи – і, звичайно ж, не лінувався. Ледачих, нікчемних, безтурботних і нині не сприймаю. Вважаю, що від лінощів – всі наші сьогоднішні біди. Коли б моя воля, то я двічі будив би сонні душі знаменитим "Козацьким маршем" Є.Адамцевича – на світанку і в обід. Певен, у такий спосіб можна не тільки сон розганяти, а й свідомість і совість будити, аби хоч дещицю встигнути зробити.

Вчився я ночами. Двоюрідний брат працював фельдшером у селі, і я спочатку захопився медициною. Після семи класів подався в Київ, щоб вступити до медичного училища, але, на жаль, не пройшов по конкурсу. Натомість поступив у топографічний технікум, але жити не було де і не було за що. Відтак я залишив технікум і повернувся назад у село. Хоч і вдома жилось нелегше. Мешкали ми в одній хаті, де жила і сестра Єва, у якої було вже троє дітей, чоловік, тобто своя сім'я. Та якось мирились, як це часто буває в сільських сім'ях.

Пізніше, взявши до рук довідник для вступників, я чомусь вибрав собі фінансово-економічний інститут. Повчившись кілька років, я полюбив економіку. Перша моя бухгалтерська практика – це Хрещатикбуд. Та, окрім того, мене завжди вабили проблеми розвитку промисловості. Я пам'ятаю, в наступні роки ніхто з моїх однокурсників не хотів їхати на практику в Донбас. А я охоче погодився – і поїхав у Маріуполь. Там я виявив, так би мовити, свої здібності і розуміння фінансових та економічних проблем, і керівники банку дали телеграму в інститут, аби по закінченні мене направили на роботу в Маріуполь.

Так воно і сталось. В цьому південному місті я зустрів свою майбутню дружину, одержав свою першу квартиру.

Невдовзі мене запросили читати лекції на курси підвищення кваліфікації (читав статистику, економіку). До речі, моя лекційна робота продовжувалась і в наступні роки. Не було такого учбового закладу в Маріуполі, а потім у Донецьку, в Артемівську, де б я не читав лекції, тобто набував досвіду педагогічної практики. (Три роки я пробув у Маріуполі, потім мене запросили в Донецьк, після чого 4 роки життя в Артемівську, в Дніпропетровську, до Києва ще було далеко, та я й не поривався в столицю, знаючи, що фахівці потрібні всюди).

Очолював бюджетні комісії Артемівської, Донецької, Дніпропетровської міських Рад народних депутатів. В цих регіонах велось масштабне будівництво, цього вимагала індустрія. І фінансова підтримка цієї галузі мала велике значення.

Водночас я читав лекції в інститутах, без відриву від виробництва закінчив аспірантуру, захистив дисертацію, здобувши звання кандидата економічних наук. Разом з тим опанував обчислювальну техніку. Вже тоді я осягнув, що це істота, створена розумними людьми.

По суті, моє життя, набутий досвід – це щоденна практика, без чого я не мислю справжнього фахівця у будь-якій сфері. Теорія без практики нічого не варта, і ми в цьому неодноразово пересвідчувались. На жаль, не завжди у нашій щоденній роботі ми пам'ятаємо попередні уроки, уже набутий досвід, а звідси – і помилки, і втрати".

Друге крило Матвієнкової творчості – це живодайна наснага народної пісні. Рідна лісова Білка – надзвичайно співуче село, і він змалку збагачував душу його щедрими наспівами та мелодіями. Дуже гарно співала його тітка Серафима, і від неї назавжди закарбувалися в пам'яті неповторні перлини "Да стоїть явір над водою", "Туман яром, туман долиною", "Ой під вишнею, під черешнею" та безліч інших.

З тих пір і досі бентежить його душу наша поліська пісня:

Ой за гаєм, гаєм,
Гаєм зелененьким,

Там орала дівчинонька
Воликом чорненьким.

Закоханий у пісню, Володимир Павлович і сам гарно співає, має чудовий голос. Тому Шевченкові рядки "Реве та стогне Дніпр широкий" – то для нього і настрій, і підмога, і водночас особливий пієтет до національного генія.

Ще одна цікава деталь. Уже народився син Павло, сповнилось йому кілька рочків, і раптом захворіла дружина, довго перебувала в лікарні. Вихователем, звісно, був сам батько, на нього лягли всі домашні турботи. І коли потрібно було заколисати сина, то Володимир Павлович співав йому пісні, а син скоро засинав. "Можливо, тоді я глибше зрозумів, яка сила і ніжність української пісні", – посміхається мій співрозмовник.

Залишається додати – це відлуння сльози, життєвих роздумів і сподівань. І, звичайно ж, біль і радість душі людської. А все це разом невіддільне від української пісні. Як сказав наш земляк, великий Гоголь, "у ній батьківська могила, історія і сльоза народу".

У моїй пам'яті і досі постають дні святкування 7-ї річниці Незалежності України, барвисте розмаїття концертних програм.

І найголовнішою подією, безперечно, було урочисте відкриття годинника Михайлівського Золотоверхого собору 24 серпня о 21 годині. Всі, хто прийшов у той час на Михайлівську площу, стали свідками грандіозного концерту, під час якого лунали дзвони Мийхайлівського Золотоверхого, всі 24 мелодії, що тепер звучатимуть кожну годину і лунатимуть на весь Київ щодня.

Звісно, багато відомих артистів та мистецьких колективів взяли участь в урочистостях на Михайлівській площі. Але вінцем, вершиною, логічним фіналом концерту стала прем'єра пісні "Князю Володимиру", яку виконав народний артист України Фемій Мустафаєв.

Вірші цього справді епічного твору належать перу відомого економіста, банкіра, Голови Правління Промінвестбанку України Володимира Матвієнка, музику написав Євген Пухлянко.

До речі, добре знаний в Україні і за її межами фінансист Володимир Павлович Матвієнко по-справжньому захоплюється поезією та музикою, про що свідчить його поетична збірка "Люблю я свою Україну" та й нова книжка, яка побачила світ цього року. На вірші поета уже створено понад 20 пісень, які виконують народні і заслужені артисти України, а нещодавно побачив світ компакт-диск з піснями В.Матвієнка. Всі його пісні, а особливо "Князю Володимиру", пройняті щирим почуттям любові до рідного краю, до України, до нашого народу. Так наша сива історія стала темою одного з пісенних творів автора:

Великий княже, велику силу
Ти Україні дарував,
Щоби народ твій волелюбний
Тебе довічно шанував.

Так історичні і сучасні слова пісні Володимира Матвієнка прозвучали над зоряним Києвом, над Дніпром і кручами рівно о 21 годині, з першим рухом стрілки головного годинника нашої держави, що на дзвіниці Михайлівського Золотоверхого собору, з першими пострілами святкового салюту.

І все це на честь національного свята – Дня незалежності нашої рідної України.

Символічне поєднання пісні, руху стрілок, відлуння дзвонів, залпів феєрверку стало справжнім духовним піком святкового мистецького дійства.

Хочу сказати бодай кілька слів ще про одне мистецьке свято. Щорічний пісенний вернісаж, як відомо, подія державної ваги і має свою воістино творчу біографію. Не зайве нагадати, що це свято української пісні засновано дванадцять років тому Асоціацією діячів естрадного мистецтва України та Міністерством культури і мистецтв України. А відбувається воно у найпрестижнішому Національному палаці "Ук-

раїна". Можна сміливо назвати його своєрідним фестивалем всеукраїнської пісні – видовище незвичайне, то дійсно підсумкова серія концертів, де звучать кращі пісенні твори минулого року.

Преміями та дипломами відзначаються автори поетичних творів, що покладені на музику, а відтак і композитори, співаки, одне слово – Переможці.

Чудова пісня "Величаві Карпати" стала переможницею 12-го пісенного вернісажу, а поет Володимир Матвієнко відзначений дипломом. До речі, на попередньому пісенному вернісажі 1997 року пісня Володимира Павловича "Поліські в'язи" також відзначена дипломом. А пісня "Севілья" здобула перемогу на Всеукраїнському фестивалі "Шлягер-98".

Урочиста, мужня пісня "Величаві Карпати" уже звучала не одноразово по українському радіо та з багатьох концертних майданчиків країни і знайшла дорогу до серця людського. Та це й закономірно, адже кожне слово у ній виважене, виплекане серцем і розумом автора, як, скажімо, ось такі посинівському глибокі рядки:

Горді гори Карпати, неповторні щораз,
Тож на голос трембіти лечу я до вас
І неначе навік душу вам віддаю,
Мов на зламах Карпатських, над світом стою.

Карпати, яким судилось тримати небо і незрівнянною красою чарувати мільйони людських поглядів, то – жива і живлюща перлина українського народу, землі Шевченка і Франка. Тому Україна від Заходу до Сходу і звертається до гірської, вільної твердині:

Карпати, Карпати, Карпати,
Я ваша Вкраїна, я мати.
Карпати, Карпати, Карпати,
Нікому вже вас не здолати.

Пісні Володимира Павловича виконують народні артисти Фемій Мустафаєв, Ніна Шестакова, заслужені артисти Надія Петренко, Валентина Степова, талановита українська співачка Ольга Микитенко, композитор і співак Василь Волощук, співаки Семен Торбенко, Ірина Лебедєва та інші.

Моє слово про пісеннний доробок Володимира Матвієнка свідчить про те, що він – пісенний в душі, за своєю суттю, і пісня для нього – живодайне, діюче джерело творчої праці і пошуків щирого поетичного слова. До речі, композитор і аранжувальник Євген Пухлянко – автор багатьох пісень, створених на вірші В.Матвієнка, зокрема: "Чарівна мить", "Хлопці з України", "Літо", "Севілья", "Князю Володимиру", уже названа "Величаві Карпати" тощо.

Як і належить, переможців, дипломантів пісенного вернісажу люди в залі щиро вітали з нагородою, та передовсім зичили подальших творчих здобутків. Адже пісня – то голос душі, а отже, вона повинна розмовляти з людьми, співатись і нести радість та надію чисельним шанувальникам їхньої творчості. Життя без пісні немислиме, то вагома і значуща частка людської творчості і праці.

Вірші, зібрані під цією обкладинкою, ішли поруч з життям автора. Тобто у них все відчуте і пережите, а це і є віхи біографії людини, трудівника, відомого економіста. Для прикладу візьмемо два вірші: "До батька" та "Монолог у дорозі з Чорнобиля".

Перший із них торкається особистої трагедії родини Матвієнків, про що свідчать рядки:

А я в Сибір
до батька хочу –
Знайти його останній слід.

Коли я запитав у Володимира Павловича, як це було, то розмова затягнулась надовго. Батько його був репресований перед війною, і син навіть не бачив його. Мати ходила

вагітною, коли батька забрали, прийшли додому з вимогою прийти до сільської Ради – і по цей день. Батько був звичайним будівельником, ладнав мости, дороги. Десь біля Байкалу "вороги народу" прокладали тоді залізницю, а замерзлі, задубілі тіла будівничих клали під шпали.

Трагедію свого роду В.Матвієнко зрозумів, ще будучи школярем старших класів і при вступі до військового училища. Не завжди відчинялись йому двері. Та Володимир Павлович з цим не мирився. Під час хрущовської відлиги добився на прийом до військового прокурора. Йому показали наклепницькі доноси людей, які ще жили на той час, але він жодних рахунків ні з ким не зводив. Батька ж реабілітували у 60-му році. Уже через літа і роки, будучи в Сибіру, біля Байкалу, неподалік від Кандального тракту, він шукав батькову могилу. Та все намарно.

Байкал забрав його життя,
Пішов трудар у небуття.
І мій обов'язок – знайти
Сибірські батькові сліди.

Наступний згаданий вірш "Монолог у дорозі з Чорнобиля" говорить сам за себе. "Чорнобильська трагедія і досі не виходить з моєї голови, – каже Володимир Павлович. – Багато хто винен у цій трагедії, але ж банки, економісти стояли дуже близько до цієї будови. У мене давно склалась власна концепція щодо екологічної безпеки. Будемо відверті, розумна людина не могла розмістити ЧАЕС під боком Києва, адже це столиця слов'янства. Але це не випадок, а система. Звичайно, місце вибрано з Москви, там, певна річ, зазіхнули на конкретне місце. Та подивимось з іншого боку: яка дріб'язкова душа, що заради сьогоднішнього, тимчасового не може рішуче заперечити, щоб не допустити зла. А ще прикріше, коли тепер знаєш, як будувався зруйнований блок. Та це ж суцільне нехлюйство, невігластво, приписки, безвідповідальність. По суті, будували для саморуйнації. І якщо дивитись глобально,

то це злочин не тільки проти України, а й проти людства. Передовсім потрібно думати і відповідати. Тобто кожна людина повинна мати Бога в голові, розуміти своє місце під сонцем. На превеликий жаль, не завжди так буває, а найважливіші справи ми і нині часто передовіряємо невігласам. Не дай Бог допустити все це в економіці. Без очищення економічного, морального не побудуємо справді демократичної України. Воля також любить, коли її оберігають. Тож совість людська – найвірніша берегиня і землі, і волі:

Земля лиш пам'ять нам поверне –
Про всіх полеглих і живих...
Не заросте колючим терном
Стежина в ринвах польових.

І проведе мерщій до хати –
Чи в пізній, чи в ранковий час,
Щоб тільки правди не приспати, –
Вона одна врятує нас.

Тож повернімось лицем до правди", – нагадує нам практик, уважний економіст, державотворець В.Матвієнко.

А звідси я, головним чином, і наголошую на тому одвічному з діда-прадіда – на вірності рідній землі, найсвятішим традиціям народу, що найбільш відповідає духовній природі людини. Тобто уміння жити з людьми і для людей.

Так сталось і пощастило, що я неодноразово бував у селі Білка, звідки родом автор цієї книжки. Відтак, здається, маю право сказати добре слово про своїх земляків. За роки нашого знайомства я давно переконався, що Володимир Матвієнко свідомий свого поліщуцького родоводу, стоїть на своїй землі і стверджує це своїм публіцистичним і поетичним словом. Звідси – і людська щирість, і водночас непримиренність до такого собі перекотиполя, що не раз уже доводилось зустрічати в житті. Для державотворця В.Матвієнка земля і слово мовби додають наснаги одне одному, тобто вони не втрачають

первісного змісту.

Вірші В.Матвієнка – живі свідки пережитого ним, а до певної міри і нами, за минулі роки. Адже, окрім зазначеної дати написання, у них чується відлуння тих років і навіть подій, що відбувалися в суспільстві. Та це й закономірно. Тому автор не сторонній спостерігач, а дійсно активний учасник життя, державотворчого процесу. І слово, як діло його, завжди настороже. Можливо, тому поезія Тараса Шевченка наснага і підмога для нього. Серед інших колег я також був присутнім, коли Володимир Павлович з пам'яті читав окремі вірші Кобзаря, а то й цілі уривки з його пророчого послання "І мертвим, і живим, і ненарожденним..."

Причому хотів би додати, що він, проникливий економіст, знає, відчуває, де зробити наголос. І люди всією душею сприймали його далеко не акторське читання, тобто сприймали Шевченкову правду. Поетичне слово акумулює, скріплює нуртуючий світ людських почуттів. А цього, я певен, потребує кожна мисляча людина. Тобто прагне бачити красу поезії якомога частіше, відчувати її і самому творити.

Сказане вище безпосередньо стосується і автора цього поетичного збірника, визнаного в Україні та за її межами практика і теоретика банківської справи Володимира Матвієнка.

Мені залишається побажати: щедрих поетичних знахідок Вам, земляче. А слово і пісня Вас не цураються, адже і Ваше серце завжди відкрите для них.

Микола Сингаївський,
лауреат премії імені Лесі Українки,
заслужений діяч мистецтв України

ДОБРОТВОРЕННЯ

А мати - журавка в зажурі
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.

Володимир Матвієнко

Прелюдія

Моя поетична стежка починається з Полісся, а точніше – з рідного села Білка. То край, де розлогі ліси, лугові болітця та озера, а в долинах тумани снуються, зволожують усе живе і суще.

Край льонів-довгунів і сивого жита, що справіку чарує своєю прозорістю і загадковістю.

Через багато років, здається, і сьогодні вчувається мені, як шурхотять коробочки стиглого льону, як долинає до мене гомін Ушомирських лісів, а звідти, поблизу від села, зозуля, наче для втіхи, лічить нам роки. Та не шкодує, а даром віддає.

Там я змалку навчався творити добро, а душа набиралась терпіння і витривалості. Адже з дитинства ми звикали до заступа і сапки, до сокири, долота чи рубанка, до плуга і борони, до коси і граблів. Без усього цього розмаїття не можна уявити селянського ремесла та й життя взагалі.

Там, у зелених обіймах Білки, моя колиска і пісня. Звідти і нині вирують струмки моїх думок і слова.

Без такої родинної заземленості, на мою думку, не буває та й не може бути людської творчості. А тому природно, що перший розділ у моїй новій книжці – майже цілком поліський, навіть з деякими повтореннями.

То – своєрідні поетичні наголоси. Адже там я збирав слова-зерна, слова-крем'яхи, слова-животвори.

Тож дай, Боже, щоб озвались вони у серці людському. А серце – то колобіг життя, то наша вічність.

Заповідане

Україно-мати,
бережи синів, –
Родове коріння
кленів, ясенів.
Чуєш, як виводять
пісню солов'ї.
То ж твої солдати,
сіячі твої.

Україно-мати,
долю бережи, –
Щоб не впали хлопці
на твоїй межі.
Мамо-Україно,
ми ж не цвіт-полин,
За твою свободу
станем – як один!

Бажання матері Лукії

Повертайся скоріше, сину,
Доки очі мої ще вітаються
з небом –
І тебе виглядають до отчої хати,
До криниці, з якої ми всі частувалися,
На щодень зберігаючи воду-погоду.

То благання, що й досі
у серці моєму,
То вони воскрешають мені найрідніший,
Найдорожчий та незабутній –
Образ матері-страдниці,
Трудівниці і сонцевісниці,
Що раніше від сонця вставала.

І тепер я на ріднім порозі,
На древлянській Землі
свого краю –
Там, де вперше мій голос почули,
Там я серцем і пам'яттю, мамо,
Щоб уже і в розлуці нам бути
Своїм родом, життям і народом.

Я сказав уже про себе світу

Вголос я звертаюся до світу:
– Хочу бачить в радості людей!
Щоб на землю,
сонцем обігріту,
Знов ступив уславлений Еней.

Дотепом знайомим і ласкавим,
Як моторні вміли парубки,
Нагадав сучасникам лукавим,
Що були в нас мужні козаки.

А тепер заможне панство всюди,
Кинеш оком –
скрізь пани й панки.
Тож і крикну:
– Схаменіться, люди!
Та невже ж усі тут хробаки?

Що й нема кому подати руку –
Кожен вищий вищого "цабе"...
Сміючись, втоптали б у багнюку –
І мене, зухвальця, і тебе.

Тільки голос мій –
неперебутній,
Він підкаже сущим і живим:
Хто вони між нас –
вельможні трутні,
Хоч до раю знають – хто за ким.

Так уже віддавна повелося:
Чесним – праця,
дармоїдам – цвіт.
Лиш добро, що з мудрістю зрослося,
Порятує і красу, і світ.

Кожен має істину збагнути:
Разом шлях верстати
до мети.
Тільки патріотом мусиш бути –
Землю як зіницю берегти.

Бур'янисту ниву прополоти,
Виплекать, доглянути сади...
Не цуратись чорної роботи, –
І тоді зародять нам плоди.

В наступі, в борні –
не в обороні
Зло підступне обернути в прах.
Промінь сонця взяти на долоні,
Щоб душа цвіла і в небесах.

Ми ж землі і сонця – вірні діти
І навчатись прагнемо щомить –
Разом з Україною мужніти,
Совістю і серцем їй служить.

Земля моїх батьків і долі

Європа, Європа –
народів сім'я,
А в центрі Європи –
Вкраїна моя.
Земля всеплодюща
садів та пшениць,
Карпат смерекових,
донецьких зірниць,
Вогнів Придніпров'я,
херсонських степів,
Де чути розгомін
і хвиль, і вітрів.
Мов сонце, заграва
у небі встає,
То в домнах Кривбасу
метал виграє,
І чують подільська,
полтавська земля,
Що їх Запоріжжя вітає здаля.
Радіє поліська
моя сторона –
"Козацького маршу"
не мовкне струна.
І ти, юний друже,
завжди пам'ятай:
То все Україна,
наш сонячний край!

У Білці біля криниці

Кухоль білківської води –
То здоров'я Землі моєї,
А тому набирайте щедріше –
Випивайте до денця, до краплі.
Переймайтесь думками життя,
Щоб вони,як вода з криниці,
Стали щедрістю людям назавжди,
Стали совістю кожному,
Хто за неньку щодня вболіває,
За скривджених та знедолених,
За долю свого народу.

Відчуваю, як це непросто –
В скруті щоденній
Палити розум і серце,
Щоб засвічувать обрії людям.
Та ми покликані долею –
Гартувати себе в роботі.
Обороняти людські святині:
Гідність і честь,
Віру і правду.
І тут, у своїй споконвічній Білці,
На причасті біля криниці,
Де зійшлися втолити спрагу –
Діти, рідня і друзі,

Знову подумалось,
Що такий, мабуть, дух поліський,
Що такий уже від народження –
Батько, дідусь і завзятець.

Тож немарно я народився,
Недаремно живу на світі
І наближую обрії людям.

В житті і в спогадах

Душею чую,
А серцем бачу,
Тож добрий слід
На землі позначу.

Де народився,
Озвавсь до світу,
Щоб дарувати
Слова привіту.

Дихав гаями,
Пройшов степами,
Де дід і прадід
Мужньо ступали.

Де хоч у грозах,
Та визрів колос...
Кликав до волі
Шевченка голос.

Світило небо
Над житнім полем.
І перші вірші
Складались болем.

Неначе змалку
Чую душею:
Мій кожен спогад
Стогне землею.

Роси червінькові

Червень – росами червіньковий,
Вже збудились і поле, і ліс...
Ген іскриться луг світанковий,
Наче бризки щасливих сліз.

Пахне літо всім різноцвіттям,
Легко дихати в ріднім краю.
А дерева – і листям, і віттям
Наче скроплюють душу мою.

Тут з природою можна злитись,
Щоб шукали в зеленій імлі...
А стаєш, як прадавній витязь,
На сторожі коло землі.

Річка стишена і дорога,
Кожне слово мов рідне дитя.
Та не гасне в душі тривога –
За людей,
за добро,
за життя.

Від імені

Вона була усміхнена,
грайлива,
Хоч виповнилось їй
сімнадцять літ.
Попереду – життя широка нива
І хоч жорстокий,
та звабливий світ.

Для неї ще не раз
весна розквітне
Барвистими веселками обнов.
Нехай же світить
небо дивоцвітне,
А на землі збувається любов.

Пам'ять — птаха моя

Білі ромашки, зелена трава,
Тут моя пам'ять – мов птаха жива,
Все в ній до краплі за мить ожило,
Як українського неба тепло.
Наче в дитинстві, я прагнув знаття,
Щоб відкривать блискавиці життя.
Знати самому, що в ніч грозову –
Я, мов трава на лугівці, живу.
Тут набирався я сили й тепла,
Тут, мов ромен, і душа зацвіла.
І відкривалась мені таїна,
Що незнищенна моя сторона.
Я ж – тільки птаха на древі її,
Тож і вітають мене солов'ї.

Монолог у дорозі з Чорнобиля

Біда, як кажуть, за бідою.
О наша воле молода...
Де Прип'ять славилась водою,
Тепер чорнобильська біда.
Де важко людству і людині,
Хоч під ногами чуєм твердь.
Та розповзлась по Україні
Радіаційна тиха смерть.
Вона чигає і за мною,
Лягає тінню на чоло,
Де звіку понад Уж-рікою
Біліє і моє село.
Де червоніють краснотали,
Де чебреці війнуть з полів,
Там землю власну занедбали
Ті, хто душею обмілів.
Гіркої правди ніде діти –
Вона воскресне і з віків...
Біди чорнобильської діти
Ще проклянуть своїх батьків.
Чи вголос, разом,
чи потроху,
Та меч прокляття прозвучить –
За нашу атомну Голгофу
І за останню смертну мить.
За всі гріхи, за всі спокути,

За все, що знищено дотла...
А так хотілось добрим бути –
Таким – як мати привела.
Тож повторити знову мушу,
Гукнути словом до людей:
– Загляньте глибше —
в серце, в душу,
Полуду скинувши з очей.
Зверніться в помислах до Бога,
Допоки чує небокрай,
Що в пекло – не одна дорога,
Тож на землі творімо рай.
Земля лиш пам'ять нам
поверне –
Про всіх полеглих і живих...
Не заросте колючим терном
Стежина в ринвах польових.
І проведе мерщій до хати –
Чи в пізній, чи в ранковий час,
Щоб тільки правди
не приспати –
Вона одна врятує нас.
Вона – і мужність, і розрада,
Вона, як совість, промовля.
Душа і доля наша – Правда,
А годувальниця – Земля.

Терен — життя

Життя – не асфальтна дорога,
Не стрічка, що стелиться легко.
Життя – то щоденна тривога,
То серця невтомного клекіт.
Життя – крутосходи тернові,
Щоб тільки надії не згасли,
Та ще боротьба до крові, –
Щоб вижити і не впасти.

Люблю я свою Україну

Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку, люблю.
Ношу, мов під серцем калину, –
Оту, що уріднім краю,
В зеленім селі на Поліссі,
Де біла хатина в саду,
Де мати неначе із пісні,
Хоч знала і горе, й біду.
Люблю нашу грушу стареньку,
Ще ж батька вона пам'ята.
Від крони і до окоренка
На ній врубцювались літа.
А поруч із нею криниця,
В якій мов цілюща вода.
З дитинства я прагнув
напиться –
Тоді і біда – не біда.
Люблю я берізки в городі
І ліс понад річкою Уж,
Де все і квітує, і родить,
І ти цю красу не поруш.
Тут я, ще малий, низькорослий,
У лузі ходив пастушком.
Вмиваючись, падав у роси,
А луг мені був рушником.

Без батька зростав я нелегко:
І косу клепав, і косив.
Та вчився літать, мов лелека,
Хоч з лісу дрівцята носив.
А мати-журавка в зажурі
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.
Збирати зерно до зернини,
До сонця виносить з пітьми.
На поміч прийти до людини
І жити у дружбі з людьми.
Я заповідь мамину знаю –
То совість моя у житті,
То голос із отчого краю,
І з ними я не в самоті.
Приходжу, немов до родини, –
І радість, і сум розділю...
На поклик іду до людини,
Свою Україну люблю.

Душі моєї хвилювання

Найперші проліски весни –
В обіймах сонця і блакиті
Коханій радість принесли –
І потепліло в цьому світі.
Букетик щастя у руці,
Мов сонця ніжні промінці,
Надія нашої любові,
Що зацвіте весна в обнові
І день наповниться життям,
Як щире серце почуттям.
Пишу я вперше ці рядки –
І вас вітаю залюбки.
Вони – як вісники світання,
Й душі моєї хвилювання.

Проводжали матір

Проводжали матір
в путь останню,
У журбі прощались назавжди.
Вже не зустрічати їй світання,
Не збирати восени плоди.
Мамо рідна, горлице поліська,
Як ти натрудилась за життя!
Може, скаже дума українська,
Що тобі не буде забуття.
Добре слово в пам'яті озветься,
Щоб тебе довіку не забуть.
Вірю, що з матусиного серця
Спомини до світу проростуть.
Ще не раз тебе згадають люди,
Оживе твій образ крізь літа, –
Доки пам'ять між людьми пребуде,
А вона довічна і свята.
Спалахне, мов промінь, і в негоду,
Вийде, наче сонце з темноти...
Родовою мудрістю народу
В пам'яті нащадків будеш ти.

Пекло

Пересторога всій Землі
І людству теж пересторога –
Звучить удень,
в нічній імлі,
Проймає все життя тривога...
Чорнобиль – слово як набат,
То наше пекло,
наша доля...
Нема повернення назад,
Лише для хмар – жахке роздолля.
Прозрійте, люди!
Ще не смерть!
Ще винуватці поміж вами...
Землі незледеніла твердь
Ще почастує нас плодами.

До батька

А я в Сибір
до батька хочу –
Знайти його останній слід,
Допоки сонце, доки світ...
У тридцять сьомому
І в сорок першому
Байкал забрав його життя,
Пішов трудар у небуття.
І мій обов'язок – знайти
Сибірські батькові сліди.

Вірші, написані в рідному селі Білка

Попіл смерті
стукає у скроні,
Обпікає серце і долоні,
Знов нагадує про землю отчу,
Про молитву древню і пророчу.
Щоб вона озвалась в Україні –
У душі моєї Берегині.
Щоб одвічним голосом молитви
Причащалися батьки і діти,
Щоб молитва та дітей гойдала
І до зір онуків підіймала,
Щоб світилась, мов ріка розлога,
Нам до щастя
вірності дорога,
Щоб несли у пам'яті довіку –
Україну, Матір і Домівку.

Сини України

А кажуть, кордони прозорі
На рідних роздолах земних,
Над ними спалахують зорі,
Та сяйво холодне від них.
Воно крізь віки до людини
Щоночі летить з висоти...
Та будуть сини України
Кордони завжди берегти.
Ми землю квітчаємо нашу,
Що здавна у ранах-рубцях,
Щоб звуки козацького маршу
Солдати несли у серцях.

Ромашка і райдуга

Я взяв ромашку –
квітку долі,
Що ти мені подарувала,
І вмить, як є, – на видноколі
Неначе райдуга заграла.

Мудрість любові

Силенна сила
мудрості потрібна,
Щоб жінку гарну
полюбить навіки.

До заповіданого двору

Та мить – як дивовижне диво
Явилось у сосновім лісі.
Всі зорі небо засвітило,
І все відлунювало в пісні.
Вони, мов лазар,
розтинали
Імлу холодну і нічну...
А я додому йшов помалу
І думку ніс, мов новину.

Задавили їжачка

Задавили їжачка –
Стратили життя.
Задавили їжачка –
Світ без вороття.
Люди, кровопивці ви,
Де ж людська мораль?
Жити між убивцями –
Скорб, – а не печаль.

Берізка

Білокора, ніжна,
До клена нахилилась, –
Тихо шепотіла,
Наче засмутилась.
Листя облетіло —
І з дощами впало.
А біленьке тіло
Захисту благало.

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Святині вічності

Про тебе, Києве, думки мої щоденні
Та про твої святині споконвічні –
З історії – у дні прийдешні Слово
Через літа і роки повертаю,
Немов долаю відстані і кручі –
Твої зелені верховіття, Дніпре.

З них донавкруж ми Україну бачим,
Приходимо сюди немов на сповідь,
Тоді чистішими стаєм душею,
Щоб знову дружно за роботу взятись.

Та є і ті, що зневажають землю,
До неба меч піднявши
тут, на кручах,
Чи як “дарунок” возвели Чорнобиль,
Щоб ми і діти наші пам’ятали:
Життя – то боротьба немилосердна.

Ти, Дніпре, наша совість і колиска,
Тому і кличеш – на сторожі стати:
Щоб Київ наш святився в твоїх водах.
Не дай Бог, знову ідол забреде –
Христа і нашу мову осквернити.

Відтак до тебе, Києве, мій голос,
До совісті і мужності людської, –

Нехай звучить немов пересторога:
Святині ж руйнувати – гріх кричущий!
Тож схаменіться всі,
хто матір зневажає,
Для кого мій народ – звичайна маса,
А наш Дніпро – лише притока моря.
Хоч і ревучий, та будитель звіку.

Тому і кличу всіх на зелен-кручі –
До України серцем прилучитись,
Вклонитися і долі, і святиням –
В ім'я добра,
В ім'я Землі і Неба.

Діалог на березі Дніпра

В своїй хаті своя й правда,
І сила, і воля.
Тарас Шевченко

Хто не любить Україну,
Той серця не має.
Хто не любить Україну,
Той душі не має.
А я маю Україну,
Бо душу я маю,
А я маю Україну,
Бо серце я маю.

Я люблю тебе справіку,
Рідна Україно:
Наше поле, і домівку,
Й під вікном калину.
Та бажаю тобі, мамо,
І цвіту, і плоду.
Щоб співалося так само –
На славу народу.

Щоб навчалися ми жити
Із найменших років.
Роботящі твої діти,
Чує світ їх кроки.
Тож у серці – Україна

Як святиня вічна.
З нею лиш росте людина –
Мужня і велична.

Нагадаю знов і знову
Давні заповіти:
Щоб священну пісню-мову
Зберігали діти.
Щоб в роботі, як у пісні,
Тебе прославляли
Та щоб наші козаченьки
Державу тримали.

І тому як батько сину
Я заповідаю –
Славен край наш – Україну –
Ту, що в серці маю.

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Березнева заметіль

Раптова березнева заметіль
У гості завітала на прощання –
Сипнула щедрим снігом звідусіль,
Мов знала, що снага її остання.

І тихо-легко слалась на поля,
Даруючи свої білясті мрева...
Та вже весною дихала Земля
І набухали соками дерева.

Летюча мить у сніжного життя.
І тільки зроду вічне
                    проростання.
Так і людські нестримні почуття
Віщують нам і зустріч, і прощання.

Травнева сповідь

Співали в травні солов'ї,
І ми їх слухали до ранку...
Збентежені думки мої
Лягли на землю-полісянку.

Білів туман у сивині,
Я не ховав свойого болю.
Снувались роздуми сумні,
Що ми розлучені з тобою.

І що без тебе ця весна –
Немов загублена підкова,
Немов обірвана струна
Мого обпаленого слова.

Забуду співи солов'я,
І радість на вітрах загине.
Повір і знай,
без тебе я
Не піднімусь на верховини.

Та й сам я –
вітер без мети,
Колючий, мов гілки ожини.

Народжений для самоти
І недосяжний для дружини.

Хоч любий образ у мені
І ти в уяві мов ікона.
Та затужила в глибині
Душа, як птаха безборонна.

Дай Бог їй чути солов'їв,
Співати з ними до світанку,
Щоб знов життя я повторив,
Як вічну мамину веснянку.

Оберіг пам'яті

Весною в рідному краю
Я знов з травою розмовляю
І думу зважую свою,
Мов небо зоряного краю.

Тут хати отчої поріг,
Тепло родинної оселі...
І пам'ять, наче оберіг,
Тримає дні –
сумні й веселі.

По краплі засвічу красу –
І стане ще світліше в світі.
Її ж, мов серце, пронесу
В однім довічнім заповіті.

На спогад

Вино французьке
душу сколихнуло
У вересневім парку – в Нью-Джерсі.
Солоним вітром, як життям, війнуло,
Стояла осінь в сонячній красі.

І мріялось душі про видноколи,
Щоб ластівкою в небесах літать,
Щоб обійняти високості й доли,
Собі і світу щастя побажать.

Артек

У сонячній бухті,
Побіля Ведмідь-гори,
У морському таборі
Зустрілись вони.
Павло сказав: “Я – з Києва”,
Сашко: “Я – із Москви”,
А Демігуш з Терезою –
із Африки далекої.

І подружилися вони,
Мов птахи, доньки і сини,
Тут, біля моря, у теплі –
На кримській сонячній землі.

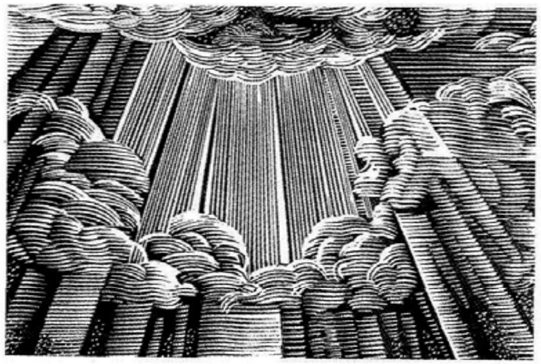
Артек зріднив їх назавжди,
Мов краплі чистої води,
І віру їм подарував,
Як віковічну зелень трав.

Як моря срібляну блакить,
Що з ночі квітне і яскрить,
Мов неба сяюча яса,
Мов радості жива сльоза.

Минеться літо і зима,
Розвіється нічна пітьма.
І в мирний чи в тривожний час
Артек згадається не раз.

Артек – республіка життя,
Розцвіття, мрій,
думок, чуття...
Вінець свободи і пісень,
Що наближа прийдешній день.

Та в пам’яті у дітвори
Лишились відсвіти зорі,
Що вже не згаснуть у світах,
Як слово дружби на вустах.

Мозаїка доріг

Варшавська траса –
шлях до Білки,
Дорога спогадів моїх...
Крило зорі і перепілки
Та краєвидів лісових.

Мозаїка краси і світу
На серце променем лягла.
Та землю,
в помислах зігріту,
Несу від рідного села.

Спомин, що не минає

Знов поліське село моє Білка
Пригадалось, як щасна мить.
Там дитинства мого сопілка
Ще всіма голосами дзвенить.

Там і досі я
в дружбі з вітрами –
І за ними лечу навздогін...
Вишумовує повінь ярами, –
Аж у небі стоїть передзвін.

Гарбузова каша

Я згадую малі свої літа,
Жили ми у безхліб'ї, небагато...
Там гарбузова каша-смакота –
Для нас, дітей,
бувала наче свято.

І, згадуючи давню розкіш нашу,
Люблю і нині гарбузову кашу.

Святкова зустріч лісова

Антону

Зимовий день.
Морозець, мов коваль,
Кує невтомно срібляні підкови...
Біліє перед нами чиста даль,
І ліс дарує знов свої обнови.

Під шатами його
розмову поведем,
Хоч звісно, що серцям не буде жарко.
А на закуску щось таки знайдем:
Капусти, огірка та сала шкварку.

З моїх ночей і днів

Під рідним небом, сину, між людьми
Не марнував я днів своїх ніколи, –
Ще з досвітку,
з вологої пітьми,
Засвічував, як сонце, видноколи.

Для мене швидше ранок пломенів,
І вабили поліські небокраї.
З невтомності моїх ночей і днів
Душа і нині сили набирає.

Сміх життя

Для мене добрий сміх –
то дзвін життя,
Щоб усміхались мати і дитя.

Для мене сміх – то чисте джерело,
Щоб веселіше у житті було.

І, звісно, сміх – то наша доброта,
Нехай світліють душі і літа.

Карпатські роздуми

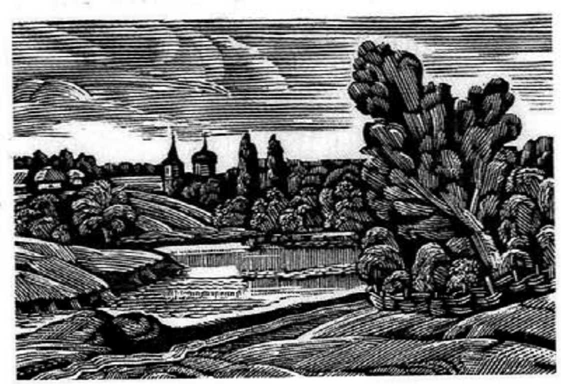
Я знов про Карпати
слова добираю,
І серце моє на вершини відкрите.
З тутешніх доріг,
із високого краю
Мені ти ще ближчий, розвиднений світе.

Я тут наче вдома
і думку лелію,
Що гори для мене – то вічні підпори.
Забуду на мить про людську веремію, –
І мужність душі вже ніхто не поборе.

Я з ним душею...

Ліси мої вже за туманами,
Та я впізнаю вас і нині, –
Там, над зеленими катранами, –
Вітри гуляють яворинні.
Там отчий край –
моє Полісся, –
Я з ним душею змалку зрісся.

Небесний рушник

На рушнику вечірнього неба
Замерехтіли виткані зорі.
А вечір пахне
димком і медом,
І молодик, як господар, в дозорі.

Він стоїть на сторожі любові,
Що, либонь, і йому не чужа.
Тож віддам я пошану свою
рушникові,
Де любов – то небесна душа.

Робота – як життя

Люблю копатися в землі,
Де все росте і дозріває.
А краплі поту на чолі
Прозоре небо витирає.

Люблю усе, що пророста,
Коли городчик мій у цвіті...
Робота – звична, як життя,
Та більше бачиться у світі.

Спомин про пісню

Терен цвіте... І дорога терниста
Знову і знов пригадалась мені.
Тільки зізнаюсь: душа моя чиста,
Наче вода на стрімкій бистрині.

Я поспішаю встигнути всюди,
Тільки короткий мій час і вік...
Думаю, скажуть ще совісні люди:
"Жив поруч з нами
сіяч, трудівник!"

Квітневе прозріння

Мій друг – квітневий
легкокрилий вітер –
Всю ніч немов наспівував пісні.
В дворі лікарні розплітавши віти,
Він про весну нагадував мені.

А вранці він таки угомонився,
Награвся та навіявся всуціль...
І я на деревця в вікно дивився,
Долаючи недуги щемний біль.

Недуга ж пропікала моє тіло,
У скроні стукотіла молотком.
Та я тримався, хоч і неуміло,
І лікували всі мене гуртом.

Тоді згадались мамині рецепти,
Її житейські ліки і чуття.
І додавались оцету "проценти",
Щоб я скоріш вертався до життя.

Перетерпів, і, витримавши болі,
Зі мною настраждалась і сім'я...
А вітер квітня, що шугав на волі,
Забув, що другом залишаюсь я.

Моя присвята

Несе Галя воду,
Коромисло гнеться...
З народної пісні

І Галя, і Галинка, і Галина,
Як добре, що у мене ти одна...
Така в моєму серці Україна,
Як і моя поліська сторона.

Я чую звіддаля твій подих кожний,
Віддам тобі, як пісню, почуття,
З тобою поруч я – непереможний
І знов долаю труднощі життя.

Душа немов оновлена любов'ю,
Вона лиш порятує від біди...
І знову я вчарований тобою –
На вічність,
На щодень
І назавжди.

Кримський триптих

У Севастополі

Я сюди ще не раз вертатиму,
Так було, певне, звіку-віків.
Севастополю славу співатиму,
Як безсмертю синів та батьків.

Двокрилля

Історія і Чорне море –
Слов'янських наших
Два крила.
І кожне по собі суворе,
А разом – твердь, земля, скала.

Над морем

Постою над морем посивілим,
Тільки думку думаю одну:
Що коли залишусь тут безсилим,
То у моря сили зачерпну.

Дочці Яринці в дитинстві

Усі малі – цікаві діти,
Вони уміють краще жити,
Батьків навчають – не журитись,
Довкруг уважно роздивитись.

Бо ж не таке життя печальне,
Коли є слово привітальне,
Коли воно звучить весною
Та березневою струною.

Така і в нас росте Яринка –
Своя у хаті веселинка.
Вона ще пташеня безкриле,
Та вже розумне, щире, миле.
До сонця руки простягає
І навіть з небом розмовляє.

Таке дитяче жартування,
А для батьків – живе втішання.
Тому я щиро привітаю,
Весни Яринці побажаю.
Щоб обминали всі недуги,
Щоб не було в житті наруги.
Щоб і теперішнє, й майбутнє –
Було для неї незабутнє.

Та щоб збувалися в надії
Усі людські високі мрії.
Такі від березня вітання
Та ще від серця побажання.

Весна – творець поезії

Весна – творець поезії моєї.
Тож більше мені пишеться весною.
А квітень ходить
босоніж Землею.
Вітається з деревами, зі мною.

Земля вдягає щедре квітування –
І чути пахощі і в небокраї.
Я вірю, не зів'яне цвіт кохання,
Коли воно з-під серця проростає.

Тому й душа моя – як лань тривожна,
Про тебе все зібрав я до краплини,
І вже забути і на мить не можна,
А слово роздумів невтомним
птахом лине.

Весну я, наче лист, перегортаю
І з нею поріднився вже з роками.
Я поліщук – і родом з того краю,
Де кожне дерево
вмивається струмками.

Київський монолог

Рідний наш Києве,
Саде квітучий.
Звіку омріяні
Київські кручі.

Щирою шаною
Ти нас віншуєш,
Цвітом каштановим
Серце чаруєш.

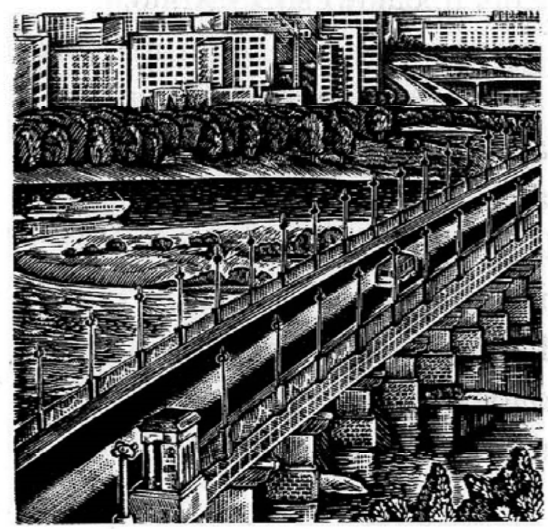
Києве-ратнику,
З повною честю
Сяєш Хрещатиком,
Вабиш Печерськом.

В кожній обнові
Славен трудами,
Вічній любові
Освітлюєш брами.

Києве зоряний,
Завжди зі мною...
Небо озонове
Над головою.

Був ти величний,
Був ти грозовий.
Сонце – в обличчі,
Мужність у слові.

День твій від роду –
Поступ людини.
Гордість народу,
Честь України!

Діти Землі

Ми – діти історії,
Як і діти Землі своєї.
Тож обов'язок мій –
до витоків повертатись,
Де і сьогодні у пам'яті –
Бабусина казка,
Пісні мого родоводу,
що не виспівані і досі,
Та легенди краю Поліського,
що висвічують, як перлини.

Повертаюсь до мудрості,
освяченої віками,
Велич предків своїх читаю.
А були ж там – Володимир Хреститель
і Ярослав Мудрий,
Тарас Шевченко і Леся Українка...
Бабусина казка,
Пісні мого родоводу...
Відтоді ми – діти історії,
Ми – зіниці своєї держави,
Голос її незмовкний
І непокірна Пам'ять.

Та найперше
ми – діти Землі своєї.

Вічність калини

Знов калина цвіте,
Знов духмяна, духмяна,
Знов скажу я про те,
Що ти – вічно кохана.

Ти – надія життя
У розповному цвіті.
І твої почуття –
У моїх розповиті.

Кожний задум зверши
Як життєві бажання...
Ти – підмога душі,
Моє щире дихання.

Ти – найперша весна,
Та, що вітром із поля.
Ти – назавжди одна,
Моя пісня і доля.

Ми з тобою – одні
У житті і в любові.
Всі трудноти земні –
В наших думах, у слові.

Напливають думки,
Наче збурена повінь...
Тільки ти крізь віки –
Як провісницький промінь.

Все, що в серці святе,
Що в душі як осанна...
Знов калина цвіте,
Знов духмяна, духмяна.

Про час і про себе

Під зорями Поліщини моєї –
Від роду чув,
                    що я тут не один.
Іду з людьми древлянською Землею –
Сіяч добра і незрадливий син.

Та по трудах вертаюся додому,
Як до гнізда свого вертає птах,
Де хоч на мить
                    забуду біль і втому,
Щоб завтра знову починати шлях.

До України – як до храму

Сльозу точу,
           але не плачу,
Я рідну Україну бачу,
Її народ, її багатство
Та ще людей високе братство.

Щоб серце людям дарувати,
В біді народ не забувати,
А разом з ним у згоді жити,
Я ж колосок – від роду житній.

Тому я з полем змалку зрісся,
Я – син вишневого Полісся –
Іду щодня у світлу браму –
До України – як до храму.

Сльозу точу,
           але не плачу,
Як пісню, Україну бачу.
Щаслива мить, що зве на подвиг, –
То кожен крок мій, кожен подих.

Небесне і Земне

Синові моєму Павлові Матвієнку

Повір, нащадку,
           небо в нас одне,
Воно і грозами не обмине.
Воно вночі опуститься в сади,
Де наші залишаються сліди.

А там, за обрієм, – чужі краї,
Тож бережи шматочок
                     рідної землі.

Воскреснути, щоб жити

Ми з попелу не раз, не двічі воскресали –
І сонце бачили у вранішній імлі.
Нас бурі і під небом колисали,
Та ми живучі соками Землі.

Живем твоїм безсмертям, Україно,
Блакить несем у сяючих очах,
Щоб ти не всохла, рідна тополино,
Щоб корінь від спекоти не зачах.

Щоб ми до тебе, хато білостінна,
Щораз верталися з трудних доріг –
І в радощах ставали на коліна,
Цілуючи сльозою твій поріг.

Від пралісів і рік Полісся

Звіку нам судилась Україна,
Сивий плин Славутича-Дніпра,
Та Карпат усміхнена гостина,
Та димок надшахтного копра.

З пралісів і рік мого Полісся,
Від степів, де гнеться ковила, –
Власні мої роки простяглися,
А крізь них – дорога пролягла.

З юності – до зрілості дорога
Чи мережі путівців, доріг...
Та завжди лишалася тривога,
Що і досі я в душі зберіг.

Як без неї жити і творити!
Без тривог погаснуть і зірки...
Ми землі Шевченка –
мужні діти,
Є ще в цьому світі козаки.

Шевченкове тяжіння

I

З "Кобзаря" починалось
дитинство моє,
І Шевченко від роду стояв насторожі –
Біля нашої хати у поліськім краю,
Біля серця мого, що страждало
без ласки людської.
І тоді я збагнув, що єдиний Кобзар
Став за батька мені
у часи лихоліття.
Щоб сьогодні я серцем і пам'яттю з ним
Твою долю плекав,
твоє Слово беріг, Україно.

II

Думками так часто я звертаюсь до нього.

Та певен, що всі ми, українці, шукачі долі і волі своєї, не розлучались з отим правічним і сущим: "Борітеся – поборете!"

Тому вимріяне, виплекане і зболене Шевченкове – то наше всечасне і непроминуще.

До Шевченка – щодня, щогодини,
Як на сповідь,
нам треба іти.
В його пісні – душа України,
А без неї нема висоти.

Дід Колотуха

Дід Колотуха – не лісник,
Але давно до лісу звик.
Він прочитає по траві
Всі таємниці лісові.
Хто де пройшов,
Хто де пробіг, –
І хто кого скубнути міг.
Кому окрайця зайчик ніс,
Та дременув ще глибше в ліс,
Кому сорока на хвості
Носила вісті непрості.
Кого при місяці, вночі
Аж наполохали сичі.
Дід Колотуха знає все,
Він з лісу загадки несе.

А нам розгадувати час,
Бо він їх має й про запас.
В торбинці носить і в душі,
Лишень почни, поворуши.
І він – розгадки, жарти, сміх
Розділить з радістю на всіх.
Така вже вдача в дідуся,
Така його натура вся.
Співучі слово і душа, –
І не торкнеться їх іржа.
Тому і скажемо де слід,
Що Колотуха – мудрий дід,
Що нам повчитися не гріх
В дідів і прадідів своїх.

Ми знали труд і мозолі

22 січня 1998 року разом з космонавтом
Леонідом Каденюком ми поклали квіти
до пам'ятника Сергію Корольову в Житомирі

Я знову згадую і знову,
І думи аж бринять ладком, –
Як ніжні квіти Корольову
Несли ми вдвох з Каденюком.

Злітав у небо кожен голос,
Його ловила сиза вись.
А в квітах тих – душа і космос
Уже надіями зрослись.

То зроду зоряне жадання
Будила звага неземна,
То посилала нам вітання
Поліська отча сторона.

Шевченкова пророча правда
Творила свій одвічний шлях.
А поруч доля космонавта –
Озвалась мужністю в серцях.

Двадцятого сторіччя діти –
Ми знали труд і мозолі...
А десь чекають нас орбіти,
Щоб ми знайшли їх на Землі.

Яничарство

Мене питають, навіть часто:
Що найстрашніше для країни?
Відповідаю: – Яничарство,
Що десь приховане в людини.
Та яничари – то не людство,
А зрада,
    підлість і падлюцтво.
І найстрашніше для держави
Його підступне, люте жало,
Яке, на жаль, повсюди нині
Стрічаєш в рідній Україні.

Незабутнє

Рідна Білка – поліське село
І дорога до рідної хати...
Там ще змалку відчув я зло,
Щоб нещадно його топтати.

А з людьми ділитись добром,
Щоб надія не згасла в людині,
Щоб вона проростала зерном,
Як одвіку було в Україні.

Я думками лечу до села,
Там дитинство моє за літами,
Там добро і любов –
два крила,
Що мене підняли над світами.

Спогад про Серафиму

Пісні моєї тітки Серафими
Злітали над стежками польовими
Чи пішки йшли
по росяному полю –
В сумних надіях про жіночу долю.

І де б не був я –
вдома чи в дорозі, –
Вони звучать у пам'яті і досі,
Лишились незабутньо голосними
Пісні моєї тітки Серафими.

Доля моєї весни

Публіцистичний роздум

Я довго мовчав,
а тепер говоритиму.
Це право моє, і, як долю, надав його Бог.
Тож словом правдивим
крізь морок нестерпний світитиму,
І мова моя – це ще тільки розгін і пролог.

У кожного роду є власний глибинний пракорінь,
Там перша в життя і моя пролягла борозна.
Я більше орав,
не шукаючи зайвих прискорень,
І вірив: не втрачена долі моєї весна.
Від роду себе не втішав я оманами,
А сіяв зерно, як навчало правічне село.
Мов хлібом насущним,
ділився з моїми краянами
І смутком, і радістю – всім, що у серці було.

Воно ж гартувалось у грозах шалених, у полум'ї,
Жили ми по совісті – буйні сільські пастушки.
І виросли саджанці,
бурями, вітром не зломлені,
То з них на пісках піднялись, мов стіна, сосняки.

На щемній живиці, на травах
там вечір настояний,
Туманом розливсь і п'янить, як черлене вино.
А місяць-серпанок, росою дзвінкою напоєний,
І досі зоріє у наше родинне вікно.

Зі мною той серпик ходитиме,
звіку неприспаний,
На всіх пасовищах ми разом
черпали снагу з джерела,
Де Білка-село стало зоряним приспівом –
З дитинства торкнулося серця мого і чола.

І в жили юнацькі земної вливало
нам дужості –
На всі невідомі, туманно прийдешні літа,
Тому до роботи ми змалку не знаєм байдужості,
І кожна зернина добром у життя пророста.

Я знаю, там слово моє ще народиться,
Стражданням та болем людським защемить.
Воно без любові сухою пелюсткою робиться,
Що раптом на порох зачахне,
зів'яне за мить.

Будуєм державу, як мовиться,
власними силами,

З вершин її видно і білківський рідний поріг.
І, може, раніше ми стали
мудрішими, сивими,
Та кожен і віру, і честь як зіницю зберіг.

Все вище і вище, у небо
здіймаються поверхи –
Твоїх, Україно, осяяних сонцем будов.
Тобі віддаємо всю пристрасть
і ніжності нашої порухи,
Тому і джерелиться наша
взаємна і щира любов.

Життя своє міряєм
звично сягнистими кроками,
Де колос і космос мов два нероздільних крила.
І все, що сподіяне, звершене, –
стало назавжди уроками,
То їх для нащадків історія наша,
як віхи, вплела.

Я пішки ходив, а тепер ще й охоче літатиму,
У кожного є своє небо і зоряний час.
Та пісню поліську, як жайвір, я завше співатиму –
Для вас, товариство,
і тільки, братове, про вас.

Край, що в серці розповився

Білка та Білоцька Рудня,
Змалку сходжені поля...
Чебрецева, незабутня –
Отча, батьківська Земля.

Край, що в серці розповився –
Цвітом, кроною, зерном.
Сонцем скроплене Полісся
Зупинилось під вікном.

І лишилось у зіницях,
Наче пам'ять у мені,
Наче білківська криниця –
З небом зоряним на дні.

Осіння райдуга

Я вмиваюсь туманами осені,
Хоч і літо несу на чолі...
Цвіт поліської житньої просині
Бережу, наче пам'ять землі.

А вона ж, наче сонце в негоду,
По краплині висвічує знов –
Кожну стежку мого родоводу,
Кожен зацвіт лугів і дібров.

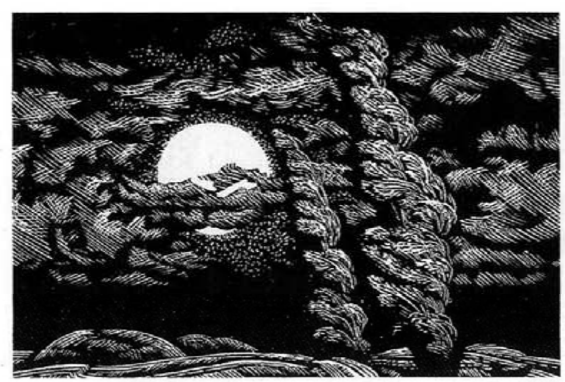
Все для мене тут рідне і звичне,
Яснозоро думкам і чуттям...
Це Полісся моє споконвічне,
Перевите добром і життям.

НА ГОСТИНЕЦЬ ДІТЯМ

І. Розмова з донькою

Сьогодні повен місяць,
                    наче колесо,
Та все ж мовчить,
                    не подає і голосу.
А кажуть, татку, місяць розмовляє
І не завжди він колесом буває.

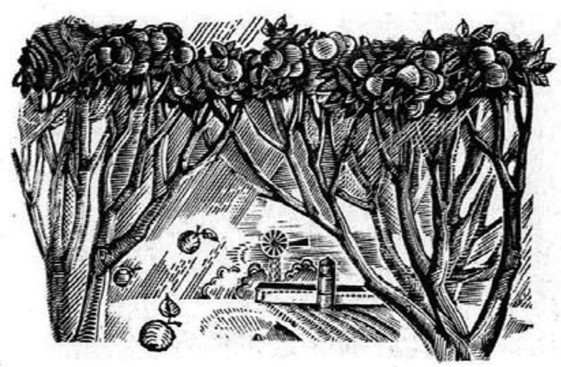
2. М'ячик, що дивиться

Ти куди, мій м'ячику, ти куди?
Загубились у траві твої сліди.
Більше я тебе не відпущу –
Від роси намокнеш ти чи дощу.
Краще я до сонечка підніму –
І побачиш ти всю красу земну.

3. Почастунок яблуні

В саду вже яблука доспілі –
Червонобокі, стужавілі.
І я до яблуні іду –
Частує всіх вона в саду.

4. Олівець і ріка

Папером ходить олівець –
То навскоси, то навпростець.
При сонечку чи при негоді –
Малює він собі, та й годі.
Ось дім наш, поле і ріка –
Тече, блакитна і стрімка,
Та ще і світиться до дна,
А в річці – неба яснина.

5. Лелеча пісня

У лелеки власна пісня,
Хоч земля його – Полісся.
Щовесни він прилітає –
І живе у нашім краї.
Тут і небо, і дорога,
І ріка тече розлога.
Тут знаходить кожна птиця
Щось поїсти і напиться.
Тут батьки і діти знають:
Лелечата ж виростають.

6. Зоря — то планета життя

Засвічує місто вогні, –
Яснішає в кожному домі.
Ще й зорі зоріють мені –
Оті, що душі невідомі.

Зоря – то планета життя,
Що вабить завжди мої очі...
Тому і думки, і чуття
Вирують, не сплять до півночі.

7. Нерозгадані сни

Сповитки туманів на долині –
І від того ліс і поле сині.
А трава неначе кришталева,
І до неї горнуться дерева.
Там, у сивім сонці і в тумані,
По лугівках бродять сни рахманні.
І сказала мудра наша мати:
"Ти їх, синку,
встигнеш розгадати".
Тож, здається, книгу оксамитну
Я читаю з чистого блакиту.

8. Хліборобська пісня

Хліборобський коровай –
То щорічний урожай.

Хліборобські мозолі –
Хліб у домі на столі.

Хліборобська пісня враз –
Долетить, мов птах, до нас.

9. Веселка в небі і на землі

Трава блищить росою,
Під сонцем виграє, –
Чарує всіх красою,
Наснаги додає.

То наше поле рідне –
Мов доля всіх століть...
І небо, що погідне
На обріях стоїть.

10. Пелюстка неба

Вереснева, смаглява пора,
Наче небо, прозориться днина.
І до школи біжить дітвора,
Веселіє довкруг Україна.

Поміж вербами сива ріка
Разом з небом
і сонце купає.
І школярська ласкава рука,
Мов пелюсточку, гілку торкає.

Як життя, ти мужній і зростай,
Я ж води принесу від криниці.
А без тебе збідніє наш край,
Засумують і люди, і птиці.

НА ОБРІЯХ ЗЕМНИХ

А там, за обрієм, – чужі краї,
Тож бережи шматочок
рідної землі.

Володимир Матвієнко

Дороги і материки

А світ воістину безмежний, збурений і клекочучий.

І сьогодні, уже з вершини моїх років, можу сміливо додати: світ – неосяжний.

Його ще відкриватимуть нові, одержимі Колумби і Магеллани, а ми на світових обширах – тільки мандрівники, так би мовити, звичайні, зацікавлені і невтомні туристи. Адже світ привабний і неповторний.

Може, тому ще з юних років я по-доброму заздрю мореплавцям, дослідникам, відкривачам. А подумки вдячний долі, що і нині маю щасливу нагоду відкривати для себе незнані острови і країни, як кажуть, близьке і далеке зарубіжжя. Така вже моя неспокійна, мандрівна душа. Вона щиро захоплювалась архітектурою Іспанії і туманного Альбіону, міфами і реальною красою древньої і сучасної Еллади, культурою Франції, творчістю Бальзака і Гюго... І, певна річ, неповторними краєвидами різних країв і країн.

Та з кожної мандрівки вона з нетерпінням завжди поверталась, як говорить мудрість, "на круги своя". Тобто до рідних джерел, до золотокорих поліських сосен.

А з мандрівок і зустрічей у моїй пам'яті, у дорожніх блокнотах роками складалися, занотовувались перші, та незабутні враження. Вони різні і розмаїті, як далекий і перенаселений Бомбей чи рукостискання в Берліні, як часниковий дим чи Париж каштановий та ще багато іншого – веселого і сумного.

Сьогодні для мене – то живі спогади і, звичайно ж, поклик до наступних мандрів. Як співається у відомій народній пісні, "Молодому козакові мандрівочка пахне".

А там, де мандрівка, там завжди повернення додому, до отчого порога.

Хлопці з України

Хлопці з України,
Слово це про вас.
Живете в Торонто
В різноликий час.
Живете ви гарно
У чужім краю,
В праці прикрашаєте
Землю не свою.
Чесна ваша праця
Шани додає,
Хоч думками зважує
Кожен про своє.
Світиться Торонто
У вечірній млі.
Завтра буде свято
І на цій землі.
Живодайна днина
В пісні забринить,
В серці озоветься,
Як щаслива мить.
І згадає кожен
Свій далекий край...

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Земле, мати рідна,
Знов синів стрічай.
Мов надія світла,
Спалахне зоря.
Піснею прилине
Слово Кобзаря.
І збентежить душу,
Зачарує знов
Материнське слово —
Вічне, як любов.
Забринить до світу
Добродійна вість...
Про людей веселих
Пісня розповість.

Дух Америки

Хтось там хоче в Україну
дух Америки внести,
Навіть статую Свободи
над Подолом вознести.
Що ж, веселі забаганки,
а турботи, як джмелі,
Розгулись і розповзлися
по Шевченковій землі.
Звісно, є в нас негаразди,
вистачає ще біди,
Та належать Україні
щедрі ниви і сади.
Роботящі маєм руки –
творим хліб, життя, красу,
Співчуваємо людині,
коли бачимо сльозу.
“Ще не вмерла Україна...” –
чуєм з голосу щодня,
Хоч сумують з того слова
і родина, і рідня.
Хтось лукаво усміхнеться,
а кого і злість бере,
Та повторимо всі разом:
– Ще не вмерла – і не вмре!
Буде жити Україна,
доки живі люди.
Не зламають її волі
чужинські заблуди!

Лайнер

Над океаном та над берегом
Будив наш лайнер небеса...
Прощай, уславлена Америко,
Мене жде київська краса.
Наш лайнер міряв небеса.
У Києва – своя краса.

Жініра *

Та зустріч в пам'яті лишилась
у ресторані "Скіфані",
Коли зустрілись українці
В альпійській тихій стороні.
Нас Відень зустрічав гостинно,
Буяла навкруги весна.
І пісня в серці спалахнула
Про ту калину, що земна.

А наш професор знаменитий
Жініру в чарочки налив.
В розмові нашій вечоровій
Було немало щирих див.
Веселий гомін,
пісня долі,
Щасливі усмішки людей,
Та радість першого знайомства,
Та ніжні погляди очей.

Професор наш не розгубився,
Він був і слідчий, і суддя,
Та справно дотепи підносив,
І згадував своє життя.
Будь пам'ятна, ласкава доля,
А віденській весні хвала,
Бо кожному в той щедрий вечір
Жініра хмелю додала.

*Жініра – австрійський напій з градусами.

Намисто

Французи на березі Сени,
Мелодія горнеться до зорі.
Та прилинув голос до мене
Вітром, скупаним у Дніпрі.

Вежа Ейфеля
світиться людям,
Як намисто, вогнями горить.
Хто побачить її – полюбить,
Незабутня паризька мить.

Та Париж піднімає вежі,
Щоб лишились у сяйві зіниць.
І краса у міськім безбережжі
Поведе ще мене до зірниць.

Грецька одіссея

В Афінах я,
хоч і не Одіссей,
Та Грецію для себе відкриваю.
Вона ж назустріч
крізь віки несе
Живучу мудрість еллінського краю.

Біляве місто... Наче у фаті
На берег моря вийшла наречена.
Мов білий корабель
пливе у висоті,
Де небо пам'ятає плин ковчега.

А Греція у сонці, у красі,
І я шукаю тут сліди Гомера...
Хоч небо, з ночі вмите у росі,
Та на землі уже новітня ера.

Тут море грає барвами всіма,
Змиває давню і спекотну втому,
Воно життя у греків обійма –
І до рибальського заходить дому.

Тут хліб морський
на кожному столі,
Ти ж принеси їм радощів, пророче.

А на руках рибальські мозолі,
Що в небо сходять зорями крізь ночі.

До моря ми прийшли від суєти,
Та не забули про земні Афіни.
Сповна я випив чашу самоти,
А в серці чую ласку України.

Я знов у Греції,
хоч і не Одіссей,
Красу життя для себе відкриваю.
Вона ж назустріч
крізь віки несе
Живучу древність еллінського краю.

Бомбей

Бомбей, Бомбей, далеке місто,
Життя шалена круговерть...
Здається, все на світі вмістить –
Народження і поруч смерть.

Морські ворота – всім знайомі.
Блакиті сяюче тепло...
І світиться, немов з-під грому,
Індійське стомлене чоло.

Ми прибули із України,
Щоб мати досвід і знаття –
Про долю кожної людини,
Про древню мудрість і життя.

Довкруг екзотика незвична,
Не все побачиш із вікна...
Та на землі одвіку вічна
Твого народу таїна.

Строката Індіє і суща,
Ти мов привиділась мені:
І вікові тропічні пущі,
І поруч темні курені.

Ти велелюдна і печальна,
Немов історія сама:

Горіхова, безхлібна, чайна,
А ночі – грозяна пітьма.

Та все життя перемагає,
Виходить сонце з темноти,
Де обрії твої безкраї,
І треба ще до них дійти.

В бідацькій і сумній тривозі,
Де вистачає скрізь біди,
Та щоб не впасти на дорозі,
Добути хліба і води.

Уже до всього люди звикли,
Та більше – до земних проваль...
Індуси – то народ великий,
Вони розвіють ще печаль.
І спалахне жива перлина –
Душі непереборна грань.
Зведеться до небес людина,
Забудучи про біль ридань.

З плечей могутніх скине втому,
Як щедра навесні трава...
В краю своєму –
не чужому
Повстане Індія жива.

Рукостискання у Берліні

Я пам'ятаю липень у Німеччині,
Тамтешні друзі привітали нас.
Ми спільно банк
задумали відкрити,
Щоб Україна мала там гніздов'я.
З програмою пан Штраус виступав –
І виклав її щиро, достеменно,
Щоб банк в краю чужому
Не став банкрутом випадково.

Події розгортались якнайкраще,
Як кажуть, від порога нам стелили
Та щедро і гостинно зустрічали,
Щоб ми душею скорше відкривались –
І не шукали журавля у небі.

А ми Берлін уважно розглядали,
Щоб уявити, де ж гніздов'я наше,
Де промінь той,
що спалахне в Європі –
І принесе надію в Україну.
Настав нарешті
день рукостискання,
Довір'я на долонях засвітилось,

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

В'язалося зі словом
добре слово –
І скріплювалось розумом і серцем.

Тож нині, вже на відстані доріг,
Мені канали у Берліні світять,
Дерева зелен-віття простягають;
А я ще відчуваю руку дружби –
І чую щире слово привітання,
Що там і наша праця вкорінилась,
А де коріння –
там життя і люди.

Часниковий дим

Жартівливе

Готель "Савойя"
в Цюріху один,
А в ресторані – часниковий дим.
Зійшлися в ньому друзі – не одні,
Та всі були пригнічено сумні.
Хоч і по чарці випили за всіх,
Та раптом вибухнув
застольний сміх.
Дали нам на закуску гусачка,
До нього ж –
повну миску часника.
Він аж димів та очі виїдав,
І кожен часто сльози витирав.
Часник швейцарський
справу вже зробив:
Колег, здається, вмить протверезив.

Шила

Світився місяць нам на Майні,
І ніч мов зорями цвіла.
Там у турецькім ресторані
Вечерять Шила подала.
Ах Шила, Шила, Шила,
Ти б з Україною
назавжди подружила.
Твої карії очі
І брови дівочі
Нашу б Роксолану
Не ввели в оману.
Твій ніжний погляд – щира ласка,
Хоч мрієш, певно, про своє...
Турчанко, ти сама мов казка,
Що вмить реальністю стає.
Ах Шила, Шила, Шила,
Ти б з Україною
назавжди подружила.
Твої карії очі –
Пломінкі, дівочі –
Нашу Роксолану
Не введуть в оману.

Бажання

Звари мені борщу,
Дай ложку дерев'яну –
Лиш не тоді,
Коли недугою
Прикутий я до ліжка,
А тоді, коли весною
Сад розбудять солов'ї –
І піснями зацілують
Літечка твої й мої.

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Ніцца

Правда і жарт

Джон Кенні –
як володар фірми справжній –
Зібрав усіх своїх працівників:
Насправді ж то було
засідання правління, –
І вийшло недоречно, трохи смішно.

Пол Девіс висловив
свою незгоду –
Суворо, скупо оцінив затію
І все, що вже звершилось,
Та все ж він покладав надії світові
На плани міжконтинентальні.
Дивився більше в перспективу Ніцци, –
І кожна фірма виростала спрутом,
Якими сам Пол Девіс володів,
Щоправда, в планах міжконтинентальних.

Севілья

Севілья – красуня з Бразилії –
Веселої вдачі була.
В житті не шукала ідилії –
В роботі зростала й жила.
Красою усіх чарувала
Під небом південних заграв,
Душею до світу співала, –
І Джон за дружину обрав.
В розмовах палких карнавальних
Севілья любов'ю цвіла
І в зустрічах пізніх та ранніх,
Як свято, любов берегла.

Мадрид

Мадрид світився вже вогнями.
Хоч таємничий був здаля...
Земля виднілася під нами –
Чужа, непізнана земля.

У небі зорі мерехтіли,
Не знаючи земних турбот...
Так ми в Іспанію летіли,
Де не зустрів нас Дон Кіхот.

І лиш земля аеродрому
Відлуння чула під крилом.
Колись Іспанію знайому
Ми ще згадаємо добром.

Миттєва зустріч

Віка-парижанка,
Очі мов озерця.
Справжня полісянка,
Наче пісня серця.

Усмішка дитини,
Лагідна собою...
Врода України
Світиться жагою.

Наче крила, брови,
Щоки – спілі грона.
А слова шовкові,
Як жива корона.

Будь завжди щаслива,
Ластівко паризька!
Лине крапля дива –
Мова українська.

Берег Атлантики

На Заході далекому,
в англійській стороні, –
На щастя, довелося побути і мені.
На березі Атлантики
я з друзями стояв –
І вітру атлантичного
на добру згадку взяв.
А море закипало –
змішався шторм і штиль,
І небо гомоніло
живим прибоєм хвиль.
Лише мовчали скелі,
і думалось мені,
Що так любов нуртує –
в душі моїй на дні.

Копенгаген

Копенгаген, Копенгаген –
північніше від Києва мого,
Копенгаген, Копенгаген –
на заході від Києва мого.
Надворі слякоть
і погода зимна,
Та все це не завадить у роботі,
Є слово "бізнес" у людській
турботі,
І в Копенгагені воно
зустріло нас, –
Такий напружений,
далекосяжний час.
І Копенгаген подихом весни
Контракти наші миттю підписав,
Забувши про морські холодні сни,
Нам добровісні засвітив надії, –
То все людське
У нашій дружбі діє.

Перший пасажир

В Мадриді рядовим ти був,
Але в аеропорту Мадрида
Тебе секюрите не обминув, –
Взяли тебе на обшук і на допит,
Неначе всі вони вершили долю.

І твій зелений чемодан –
Уже в чужих руках.
Тобі пришили всі гріхи на світі,
Та очі твої чесні і відкриті,
Душа мов крапля чистої води,
А це вже трохи далі від біди.

Все достовірно –
паспорт і білет,
Іспанки провели тебе на злет.
Ти першим був – і залишився ним, –
Як пасажир під номером один.
Пробачення ж ніхто не попросив,
Тому щасти тобі –
з води, з роси.
Ще буде злет, посадка і земля,
А ми тебе вітаєм звіддаля:
Щоб ти завжди був першим і в житті,
Тоді й душа квітує в доброті.

Париж каштановий

Каштани, каштани,
каштани,
В Парижі ви також каштани.
Каштани, каштани,
каштани,
І тут, наче вдома, ви з нами.

Каштани, каштани,
каштани,
Ви нас восени зустрічали.
І з вами, каштани, каштани,
Поля Єлисейські
рідніші нам стали.

Світло зустрічей

Паризьке небо голубине,
Пір'їсті хмари наді мною...
Все наче рідне, українне,
Як над Дніпровою сагою.

Я в колі друзів – у Парижі:
Сесиль і Тед зі мною поруч,
Щоб десь – у гомоні чи в тиші –
Згадав Париж я чи Афіни,
І зустрічі, що найсвітліші,
І нашу пісню з України.

Контракт

Вони трудились до знемоги,
Доби не вистачало знов,
Щоб підписати наш контракт,
Не відступаючи надовше.
І кожна мить, немов душа,
Була напружена до краю,
Як боротьба і розуму, і слова,
І принципів життєвих та людських.

Вже Копенгаген засинав під небом,
А в нашій мужній банківській команді
Ніхто не відчував і краплі втоми,
Робота ще наснаги додавала.
А ось і дзвоник докотився зранку, –
То сповіщав директор генеральний,
Що ми не відступили ні на крок
І вже до перемоги зовсім близько:
Ще мить – і звершаться людські жадання, –
Підписаний контракт везем додому,
Щоб власні танкери в країні будувати.

Та вдома лиш допишемо поему,
Вона для нас –
першочергова справа.
А нині ми закінчим тимчасово,
Щоб на літак завчасно поспішити.

Літак Київ–Гельсінкі

Усмішка

Фінни, фінни,
для знайомства
Подали б ви нам води.
Пам'ять – то життєва мудрість,
Жаль, працює не завжди.
Ще ж до Гельсінкі далеко,
І поволі плине час.
Та красуня стюардеса
І не думає про нас.
Хоч і поруч походжає,
Та у мріях – про своє.
Може, треба нагадати,
Що в людини спрага є.
Що душа в життєвій скруті
Мовчкома зачахне вмить...
Як на зло, не знаю мови,
Щоб води хоч попросить.
Я тоді до жарту вдався:
– Хоч небесна пташка ти,
Порятуй від смерті душу –
Принеси ковток води. –
Спалахнула раптом птиця,
Стрепенулася крильми...

І красуням треба жити,
Наче люди між людьми.

Коріння Суомі

Країна озер і сосен –
З ласкавим ім’ям Суомі...
Ліси та озерна просинь
З дитинства мені знайомі.

Я все це бачив, здається,
І соснам співав осанну...
А хмари, немов суденця,
Напевне, пливуть з океану.

Земля, мов твердь, кам’яниста,
Вода тут не точить каміння.
Тут вітер викреше іскру,
Та як виживає коріння?

Ще квітень лютує вітрами
І сніжно в небеснім огромі.
Та ходить весна між борами,
А сосни – то сни Суомі.

Вітер з Байкалу

Сибірські ночі – мов пітьма.
Здається, в небі зір нема.
В Саянах вітер-льодовик,
Та я немов до нього звик.

В шаленім гомоні вітрів
Байкалу берег я зустрів.
Тайгу відчули ми сповна,
Сибір – сувора сторона.
Тут перемелеться дотла
Не тільки дерево – скала.

Наш ризикований політ
Відкрив очам незнаний світ.
У мужніх, мовчазних мужчин,
Що звикли до людських сивин,
Що знають подих блискавиць,
Щоб перед ним не падать ниць, –
На цій землі їх добрий слід
І шлях аж на Далекий Схід.

Тост

За тих, хто творить Україну –
В роботі,
в творчості,
в житті.
Хто в серці лиш одну-єдину
Несе її на видноті.
Хто в кожній справі бізнесовій
Себе на терен скрізь веде:
Працює мудро і на совість,
Гартує серце молоде.
Не довіряючи підлоті,
Живе, як суджено, як є:
Себе знаходить у роботі
І людям щастя додає.

Роки молоді

Випускники сільської школи

Молоде подружжя

Студент повертається з канікул

З мамою

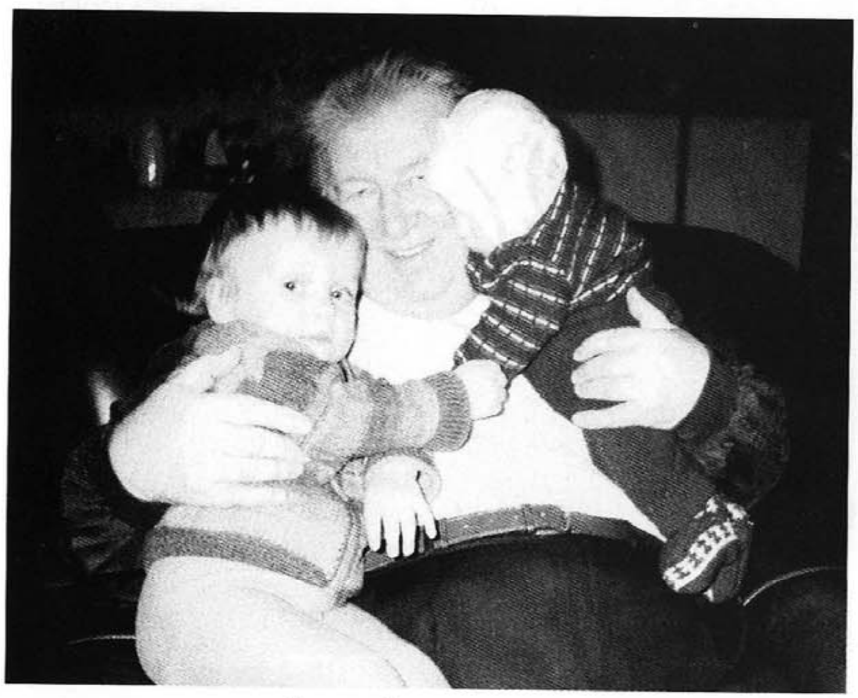
Дочка Ірина

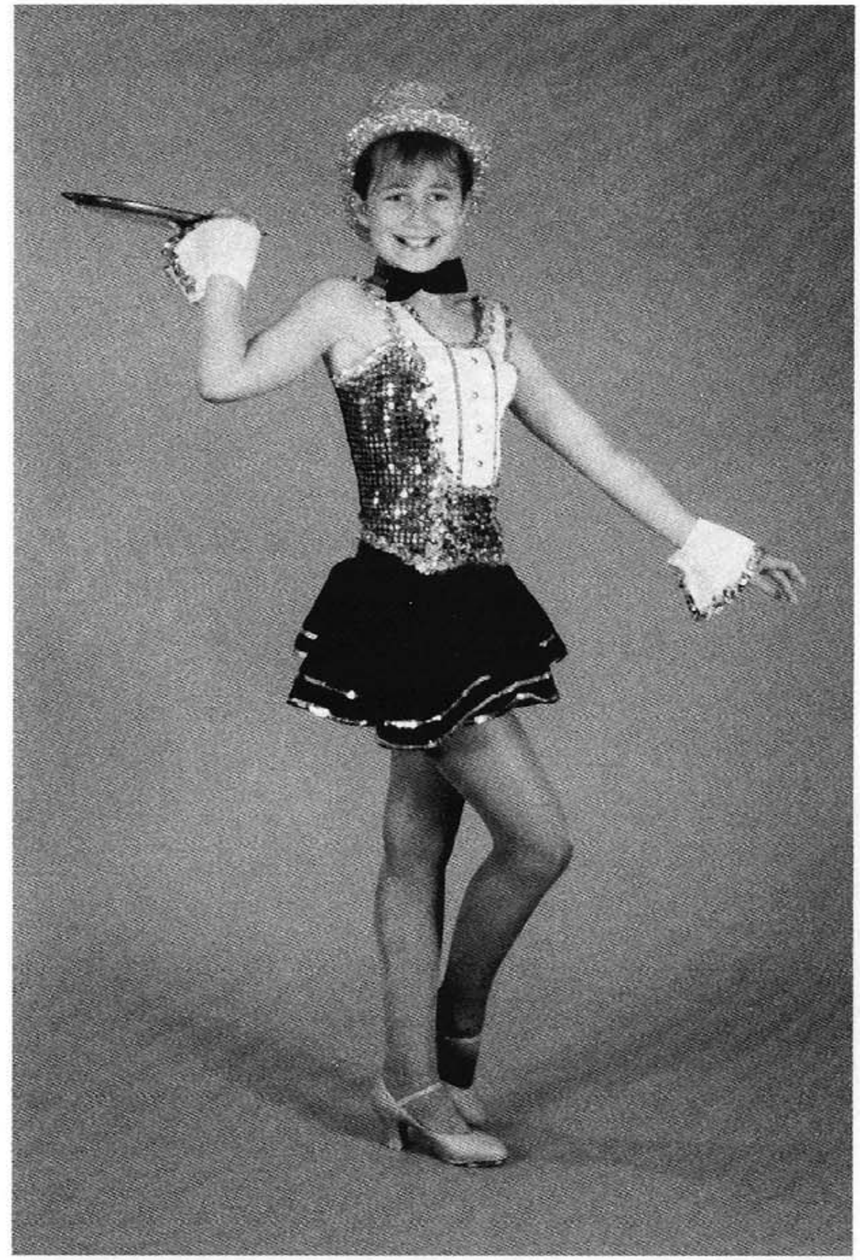
Малий рибалка Павло

Рибалка виріс

Тримаймося разом

Грація Ганна

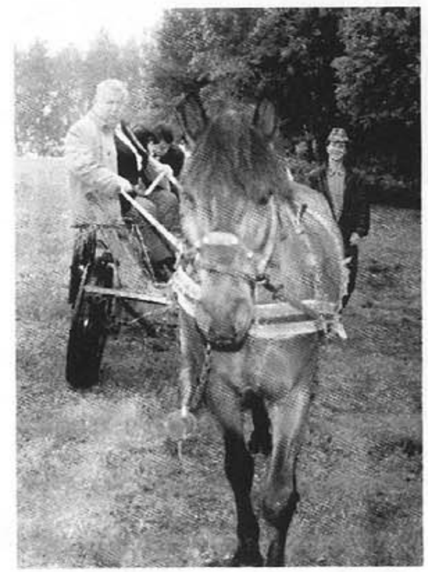
Галя-україночка. Нове покоління

Зустріч з односельчанами

Рідна хата

Тримай віжки!

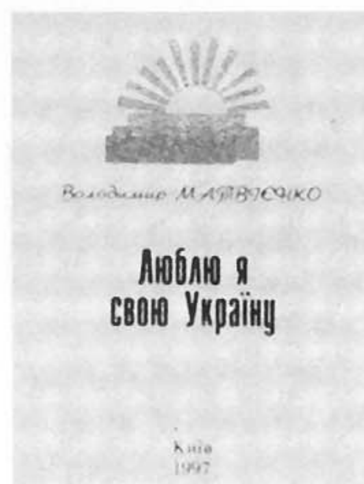
Перший Голова Національного банку України

Нові думки, нові вірші

Підпис на українській гривні

Перший збірник віршів

Мости поєднують

Серед студентів

Зустріч в Київській національній філармонії

Володарі найвищої нагороди рейтингу "Колесо Фортуни": Борис Патон, Микола Амосов, Володимир Матвієнко

Папа Римський вручає нагороду

Нехай їм Бог помагає!

Статуетка "Золота Фортуна" – найвища нагорода рейтингу "Колесо Фортуни"

Почесні нагороди від Міжнародного Біографічного Центру (Англія)

"Людина року 1998/99"

Почесні нагороди від Міжнародного Біографічного Центру (Англія)

"За досягнення в XX столітті"

Диплом за підтримку української пісенної культури

ОФИЦИАЛЬНОЕ СВИДЕТЕЛЬСТВО

о присвоении названия
малой планете

Крымская астрофизическая обсерватория, участник международной программы наблюдений и исследований малых планет Солнечной системы, настоящим свидетельствует, что малая планета, открытая в Крымской астрофизической обсерватории и зарегистрированная в международном каталоге подномером

6622

получила имя

МАТВИЕНКО

в честь
ПРОФЕССОРА
Владимира Павловича Матвиенко,
известного украинского ученого в области экономики.
президента Проминвестбанка Украины

Официальное сообщение Международного Астрономического Союза:

(6622) Matvienko = 1978 RCI

Discovered 1978 Sept. 5 by N. S. Chernykh at the Crimean Astrophysical Observatory.

Named in honor of Vladimir Pavlovich Matvienko (born 1938),Ukrainian economist,author of many works on economics and banking and a member of the Ukrainian Academy of Ecological Sciences. He is also a poet,and some of his poetic works have been set to music.

Minor Planet Circular 32346,1998 Aug. 8

Директор Крымской астрофизической обсерватории, Академик НАНУ — Н. В. Стешенко

Первооткрыватель — Н. С. Черных

5 сентября 1998 г.

КРЫМСКАЯ АСТРОФИЗИЧЕСКАЯ ОБСЕРВАТОРИЯ

Крым, пос. Научный

СПРАВКА

о малой планете

6622 MATVIENKO

Малая планета 6622 Матвиенко открыта 5 сентября 1978 г. Н. С. Черных в Крымской астрофизической обсерватории. Названа в честь профессора Владимира Павловича Матвиенко, известного украинского ученого в области экономики, поэта, президента Промышленно - инвестиционного банка Украины.

ЭЛЕМЕНТЫ ОРБИТЫ:

наклон орбиты	i = 1.76
эксцентриситет	e = 0.240
среднее движение	n = 0.1701 град/сут.
большая полуось	a = 3.2262 астр. ед.
абсолютная звездная величина	H = 13.2 зв. велич.
диаметр	8 км.
среднее расстояние от Солнца	483 млн. км.
минимальное расстояние от Земли	217 млн. км.
БЛИЖАЙШАЯ ОППОЗИЦИЯ	24 марта 1999 г.
БЛЕСК В ОППОЗИЦИИ	18.6 зв. велич.
РАССТОЯНИЕ ОТ ЗЕМЛИ	443 млн. км.

В момент оппозиции планета будет находиться в созвездии Девы.

Первооткрыватель Н. С. Черных

6 сентября 1998 г.

НА ПІСЕННІЙ ХВИЛІ

Квітчається земля священна,
Прослались далі сонцевісні,
Щоб Україна суверенна
Мужніла у житті і в пісні.

Володимир Матвієнко

Диво, що не кінчається

Пісня для мене – то завжди захоплення і злет. Адже одвіку відомо, що пісні не ходять пішки. То – окрилення людської душі, її небесні мандрівки. Де справна робота, там неодмінно має бути дзвінкоголоса і гарна пісня, – кажуть мої краяни-поліщуки.

А пісні, як люди, різні за вдачею, за голосом, за характером. Та кожна з них частка людської душі, історія народу чи відлуння його нелегкої долі.

Таким відлунням для мене, скажімо, є пісня "Поліські в'язи", мелодію до якої написав молодий композитор і співак Василь Волощук. Вона – тривожна і неперебутна пам'ять мого роду. Тому де б я не був, куди б не водила мене доля – на всіх шляхах-дорогах мені завжди вишумовують і навівають ще незнані мелодії поліські довгожителі в'язи.

А відтак відразу з'являється невідступне бажання, прагнення створити щось найкраще, неповторне. Народжуються задуми, рядки і строфи, а водночас і серцю співається. Напевне, саме так складається моя робота над піснею. А що з того виходить, перш за все судити людям, для яких і твориться вона. Адже пісня – то всенародне, а може, і вселюдське покликання. Воно і спонукає до творчості, до роботи. Тобто до випробування самого себе, на що ти здатний і чи повірять твоєму запевненню: "Люблю я свою Україну".

Звичайно, жанр пісні вимагає і великої праці, і щедрої наснаги. Причому не тільки поета, а й композитора та співака. Кращі сучасні пісні – то земне відлуння людських радощів, турбот і печалей.

Я міг би розповісти, чим навіяно більшість моїх пісень. Як виник в уяві той чи інший мистецький образ, а вже потім переливався, вживався у поетичні рядки. Можливо, колись і напишеться така стаття-спогад.

Скажу тільки,що образ поліських в'язів закарбувався у мою пам'ять з дитинства. В'язи для мене – то наші оборона і порятунок. Коли б не вони, то село Білка було б спалене дотла. Але верхів'я в'язів зупиняло полум'я, щоб не перекинулось на інші хати. Фашисти, забувши навіть про одяг, вже втікали під наступом наших військ. А в'язи стояли на сторожі, як вартові. Звісно, я можу розповідати і про інші пісенні твори, що народились від цікавих зустрічей чи вражень.

Думаю, такою щирою сповіддю є ліричні мелодії композиторки і співачки Ірини Лебедєвої на мої вірші: "Три весни", "Срібна тополина", "Козацька доля" чи мужні "Величаві Карпати" з музикою Євгена Пухлянка.

Пісня для мене – то романтика, і дорога, і пошук самого себе. Вона зближує і споріднює людські душі, а ще оновлює і прикрашає наше буденне, повне клопотів, розчарувань і втрат, життя.

Тому кожна талановита, доступна серцю і пам'яті, хвилююча пісня – то диво дивне, що не кінчається. Що завжди зі мною. Тож хочу звернутись до неї ще й поетичними рядками:

До пісні

Будь мені розрадою,
пісне моя зоряна,
Почуттями, мріями
звіку розпросторена.
Будь мені краплиною,
що снагою сповнена,

Що в дорозі стомлена,
а в душі оновлена.
У трудах і труднощах
будь мені підмогою,
А в розлуці з друзями –
стань мені дорогою.
Будь мені дружиною,
вірна моя, суджена,
Що весела в радощах,
а в печалях – стужена.
Будь мені зимівкою,
будь мені веснянкою,
Серед літа-щебету –
пташкою вівсянкою.
Будь мені вівсянкою,
будь мені зигзицею,
Та в самотній скрутності –
стань мені сестрицею.

Люблю я свою Україну

Музика В.Волощука

Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку, люблю.
Ношу, мов під серцем калину,
Що квітне у рідній краю.
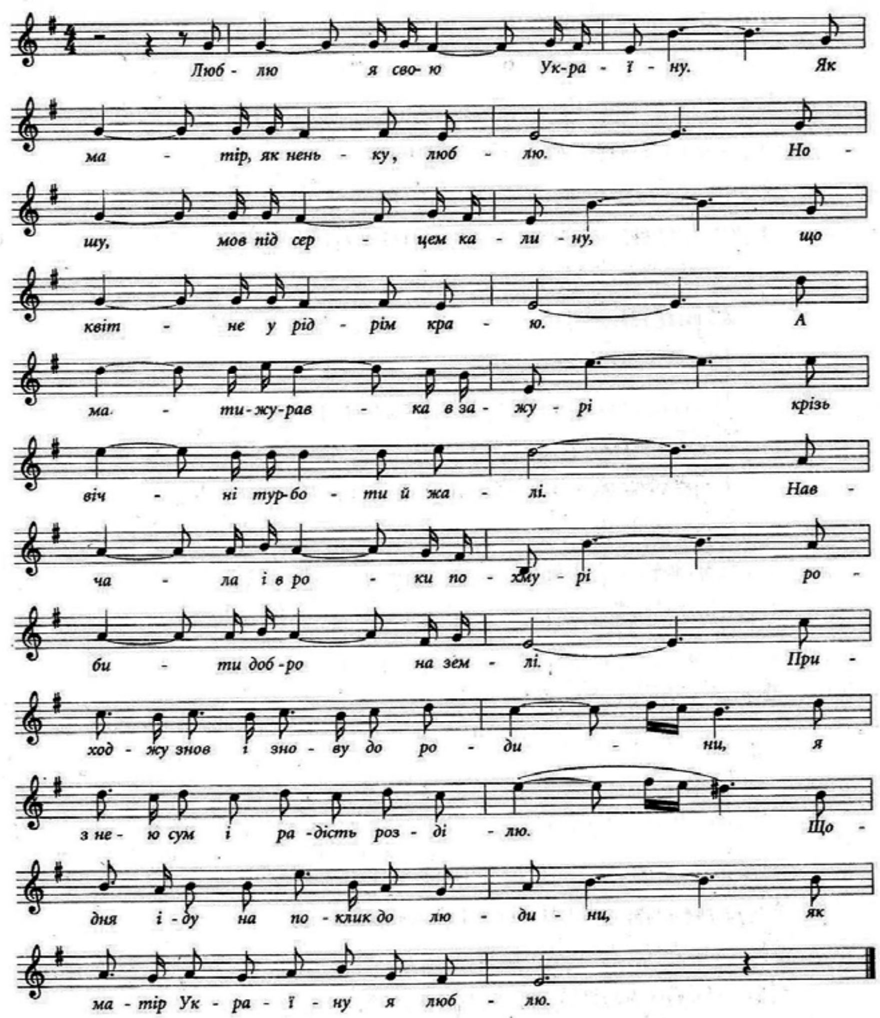
А мати-журавка в зажурі –
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.

Приспів:
Приходжу знов і знову до родини, –
Я з нею сум і радість розділю…
Щодня іду на поклик до людини,
Як матір, Україну я люблю.
Двічі

Я заповідь мамину знаю –
То совість моя у житті,
То голос із отчого краю,
І з ними я не в самоті.

Збираю зерно до зернини,
До сонця виношу з пітьми.
На поміч спішу до людини,
Живу у братерстві з людьми.

Приспів

Три весни

Музика І.Лебедєвої

Три весни, три весни, три весни
У життя моє разом прийшли,
І крізь грозяні ночі і сни
Три весни у трицвіт зацвіли.

Приспів:
Найперші проліски весни –
В обіймах сонця і блакиті –
Коханим радість принесли –
І потепліло в цьому світі.
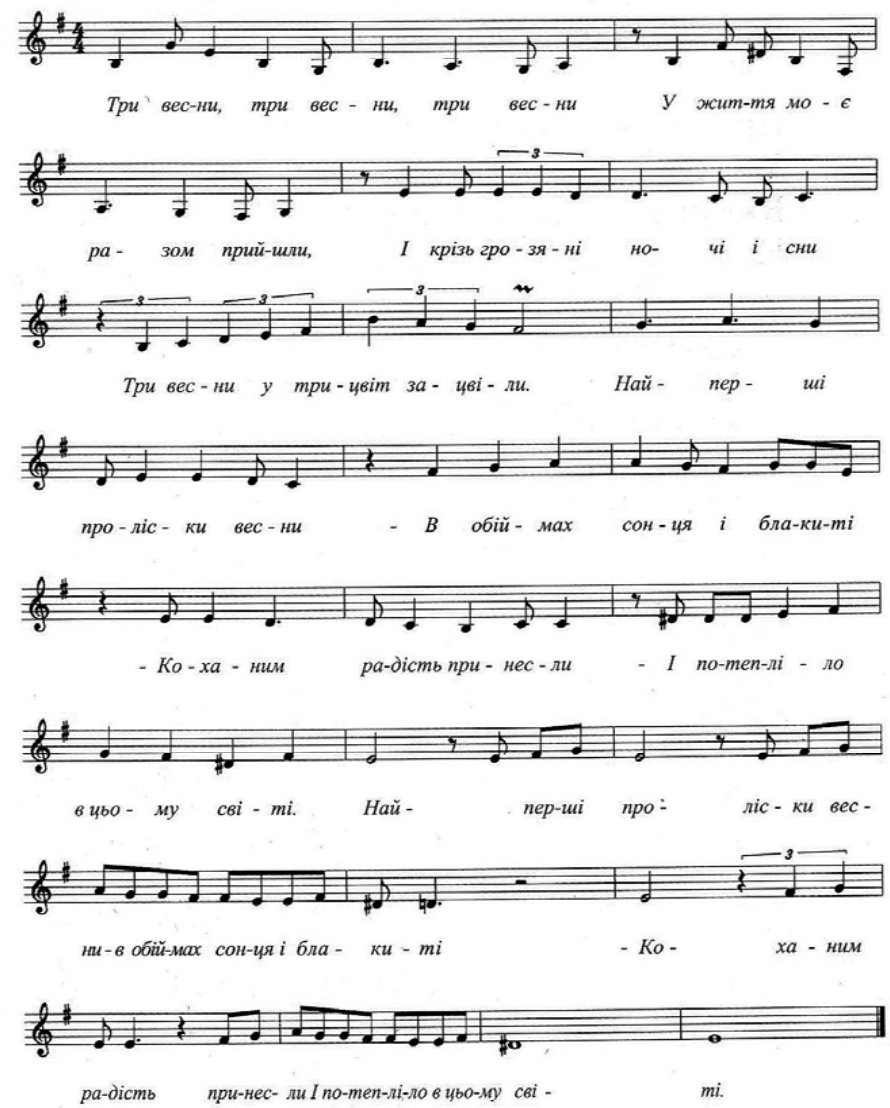
Двічі

Кожна мала свої кольори
І цвіла, мов дівча на порі.
Сонце всім дарувало тепло.
Кожній сонячно, світло було.

Приспів

В барвінковім – уріднім краю
Обнімали ми землю свою:
Я, і сонце, і третя весна,
Та, що в серці назавжди одна.

Приспів

Проводжали матір

Музика В.Горбатюка

Проводжали матір в путь останню,
У журбі прощались назавжди.
Вже не зустрічати їй світання,
Не збирати восени плоди.
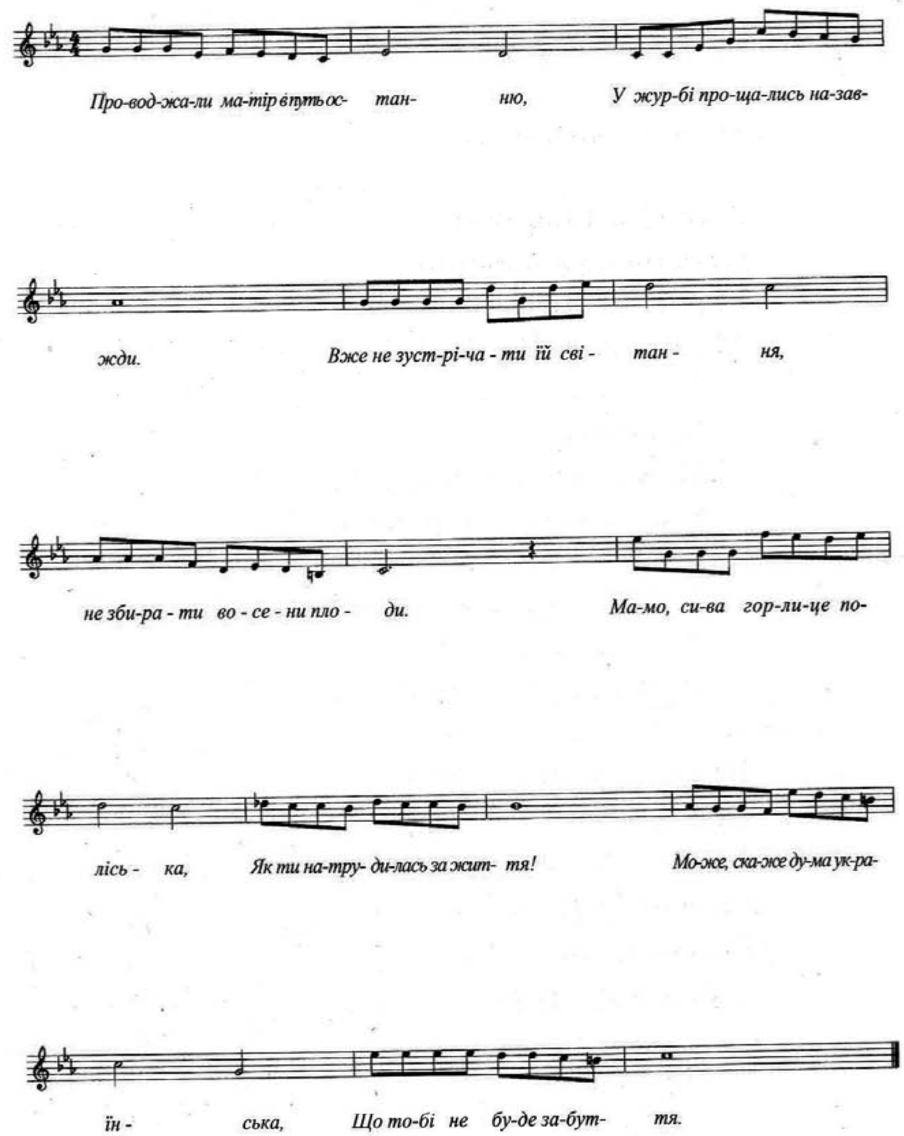
Приспів:
Мамо, сива горлице поліська,
Як ти натрудилась за життя!
Може, скаже дума українська,
Що тобі не буде забуття.

Добре слово в пам'яті озветься,
І тебе довіку не забуть.
Вірю, що з матусиного серця
Спомини до світу проростуть.

Приспів

Ще не раз тебе згадають люди,
Оживе твій образ крізь літа, –
Доки пам'ять між людьми пребуде,
А вона довічна і свята.

Приспів

Зорі Полтавщини

Музика В.Матвієнка

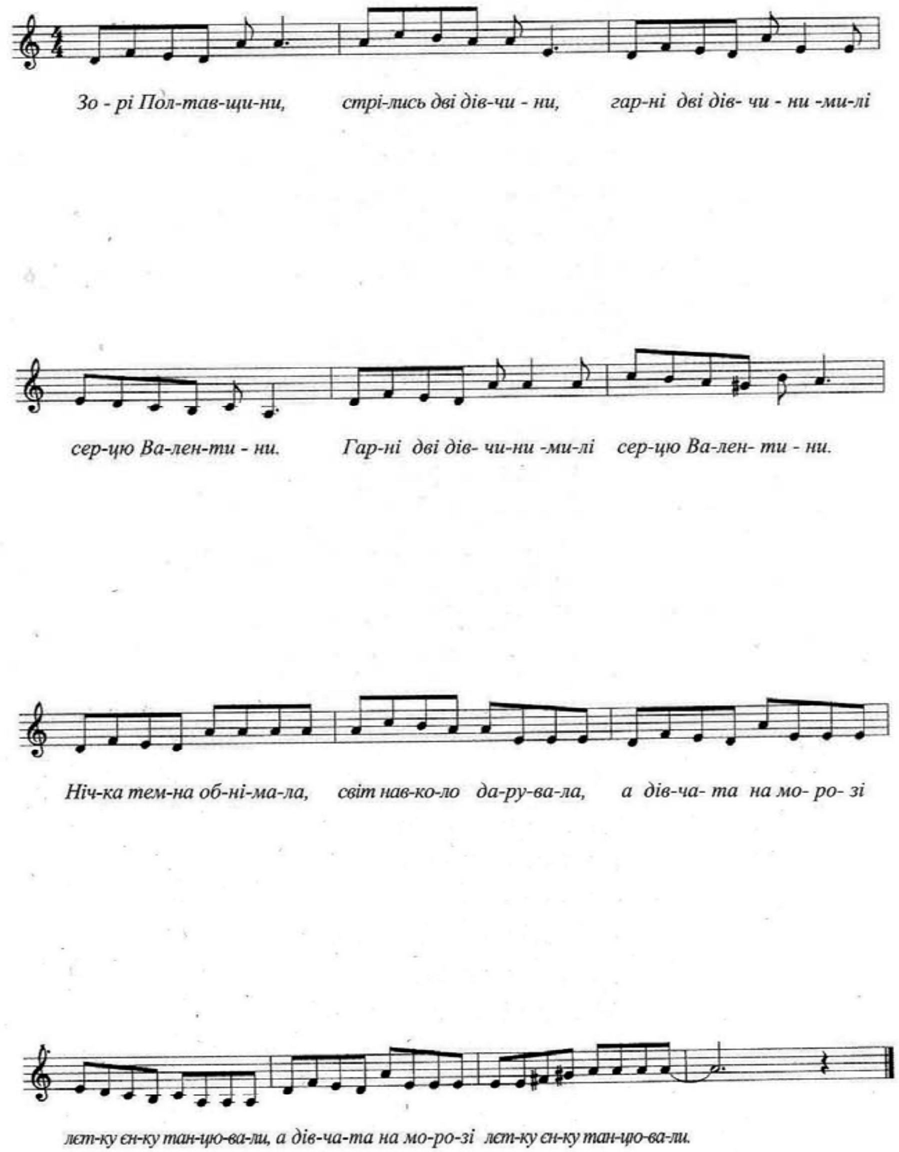
Зорі Полтавщини,
Стрілись дві дівчини,
Гарні дві дівчини –
Милі серцю Валентини. | *Двічі*

Приспів:
Нічка темна обнімала,
Світ навколо дарувала,
А дівчата на морозі
Лєтку-єнку танцювали.
А дівчата на морозі
Лєтку-єнку танцювали.

Шлях той до столиці
Довго буде снитися.
І згадає Валентина
Матінку свою
І стежину степову
В рідному краю. | *Двічі*

Приспів

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Хлопці з України
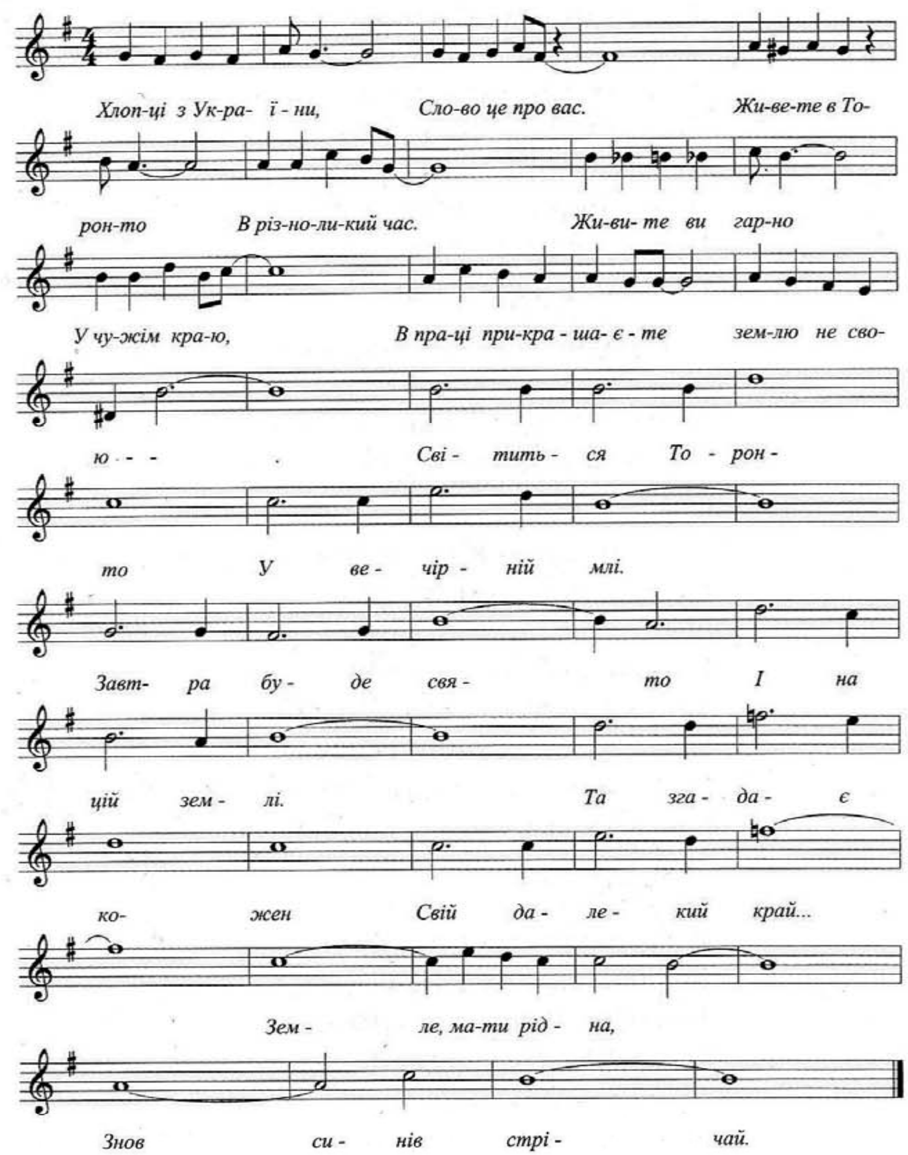
Музика Є.Пухлянка

Хлопці з України,
Слово це про вас.
Живете в Торонто
В різноликий час.
Живете ви гарно
У чужім краю,
В праці прикрашаєте
Землю не свою.
Чесна ваша праця
Шани додає,
Хоч думками зважує
Кожен про своє.

Приспів:
Світиться Торонто
У вечірній млі.
Завтра буде свято
І на цій землі.
Та згадає кожен
Свій далекий край...
Земле, мати рідна,
Знов синів стрічай.

Мов надія світла,
Спалахне зоря.
Піснею прилине
Слово Кобзаря.
І збентежить душу,
Зачарує знов
Материнське слово –
Вічне, як любов.
Забринить до світу
Добродійна вість...
Про людей веселих
Пісня розповість.

Приспів

В зеленім селі на Поліссі

Музика П. Матвієнка

В зеленім селі на Поліссі,
Де біла хатина в саду,
Де мати неначе із пісні,
Хоч знала і горе, й біду.
Люблю я поліську природу,
Де ліс понад річкою Уж,
Де все і квітує, і родить,
І ти цю красу не поруш.
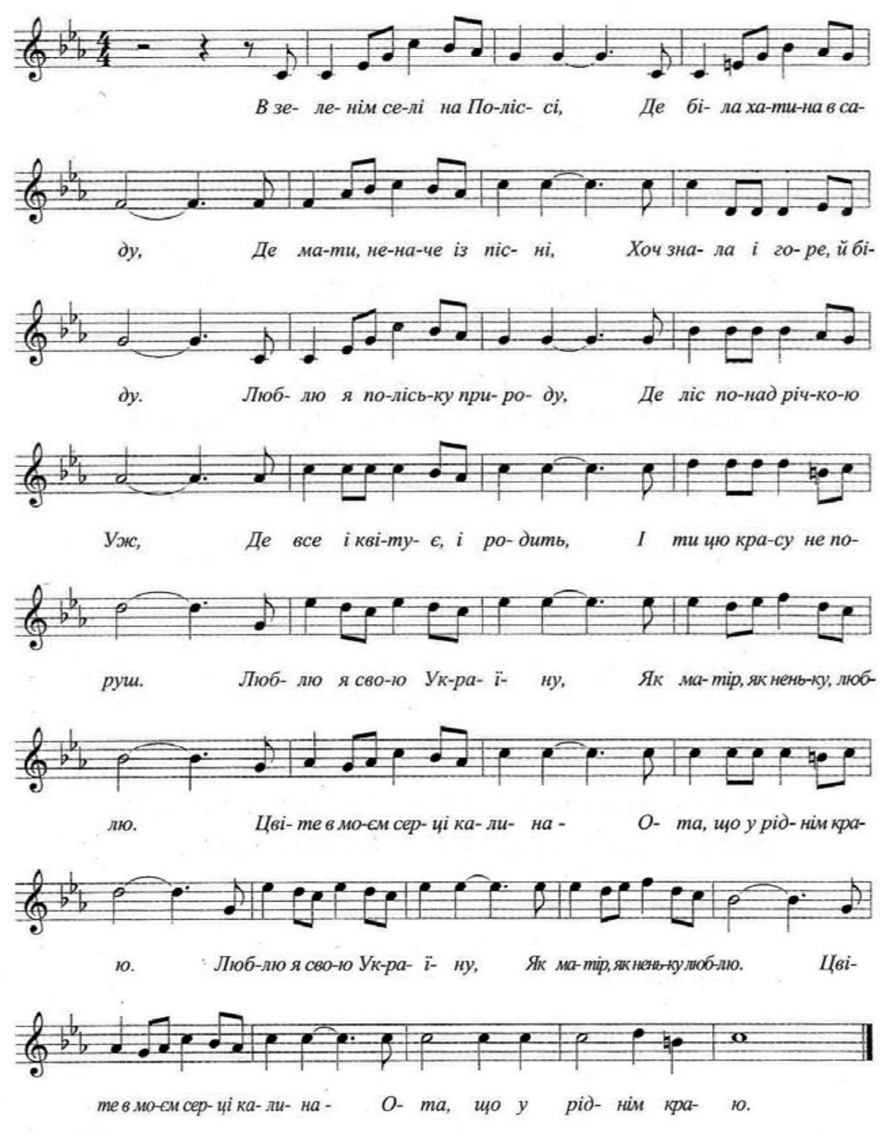
Приспів:
Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку, люблю.
Цвіте в моєм серці калина –
Ота, що у ріднім краю.

А мати-журавка в зажурі –
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.
Збирати зерно до зернини,
Виходить до сонця з пітьми.
На поміч прийти до людини
І жити у дружбі з людьми.

Приспів

Я заповідь мамину знаю –
То совість моя у житті,
То голос із отчого краю,
І з ним я – не у самоті.
Приходжу, немов до родини, –
І радість, і сум розділю…
На поклик іду до людини,
Свою Україну люблю.

Приспів

Срібна тополина

Музика І.Лебедєвої
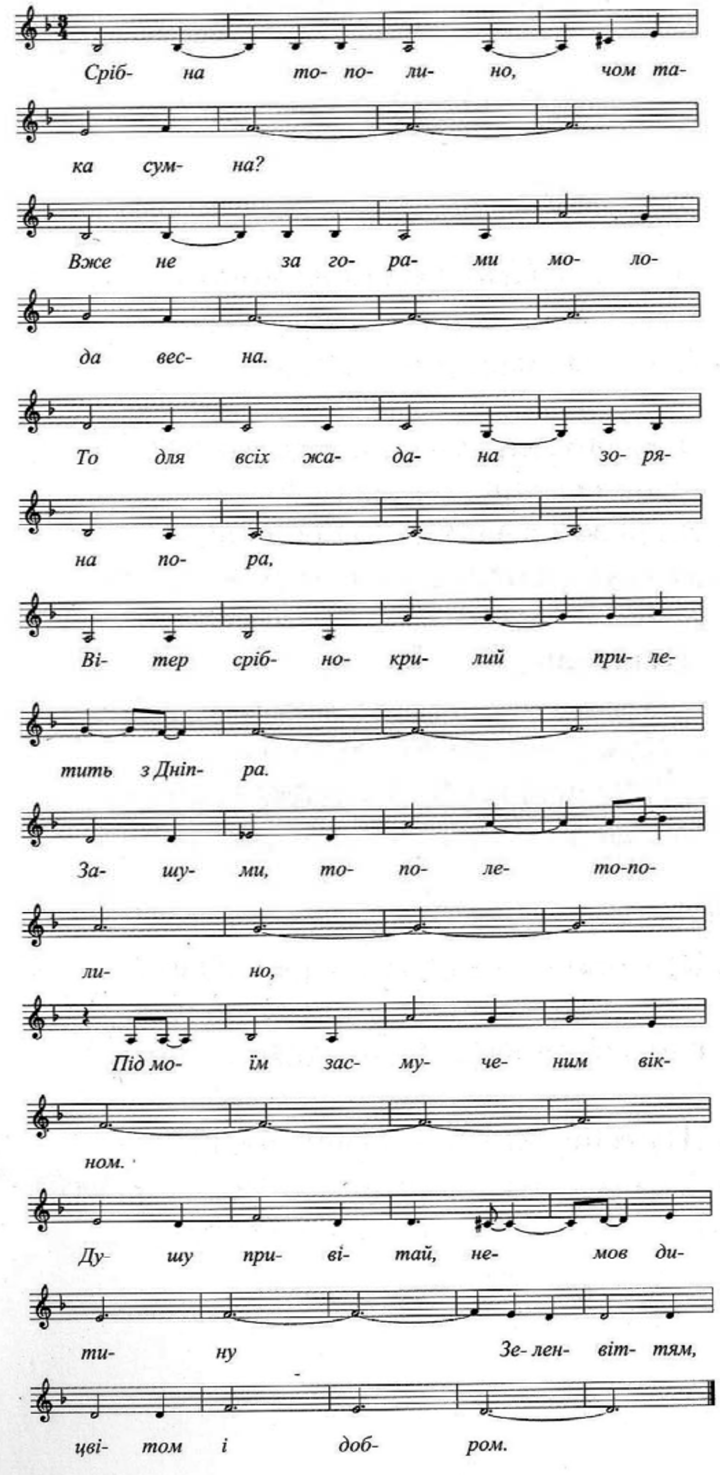
Срібна тополино, чом така сумна?
Вже не за горами молода весна.
То для всіх жадана зоряна пора,
Вітер срібнокрилий прилетить з Дніпра.

Приспів:

Зашуми, тополе-тополино,
Під моїм засмученим вікном.
Душу привітай, немов дитину,
Зелен-віттям, цвітом і добром.
Двічі

Зацілує віття, щоб і лист воскрес,
Щоб здіймалась крона стрімко до небес,
Щоб несла ту радість птиця на крилі,
Наче пісню-долю рідної Землі.

Приспів

Поліські в’язи
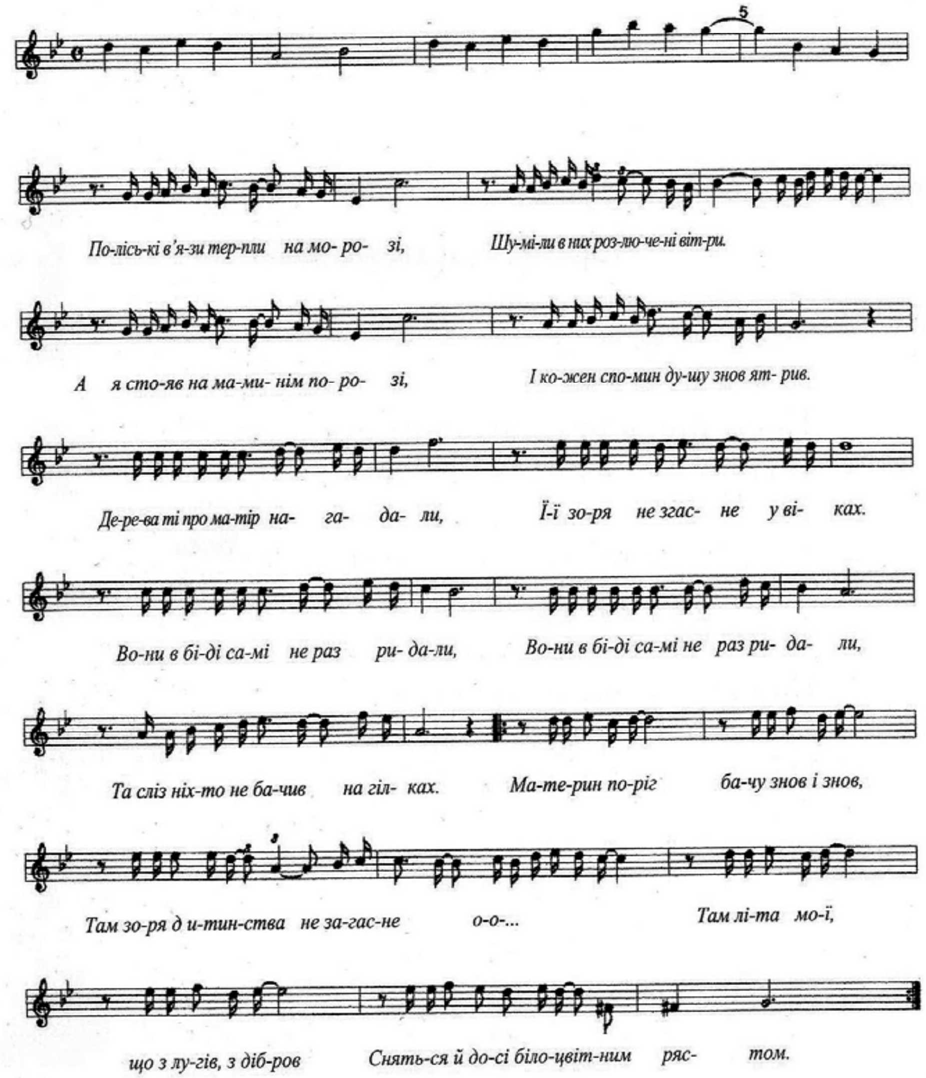
Музика В.Волощука

Поліські в’язи терпли на морозі,
Шуміли в них розлючені вітри.
А я стояв на маминім порозі,
І кожен спомин душу знов ятрив.
Дерева ті про матір нагадали,
Її зоря не згасне у віках.
Вони в біді самі не раз ридали, | *Двічі*
Та сліз ніхто не бачив на гілках.

Приспів:
Материн поріг бачу знов і знов,
Там зоря дитинства не загасне.
Там літа мої, що з лугів, з дібров,
Сняться й досі білоцвітним рястом.

Вслухаюсь я у шум дерев зимових,
Що змалку мені рідні в цім краю.
Відкривши серце їхній мужній мові,
Сльозу сховав... І мовчкома стою.
Поліські в’язи терпли на морозі,
Шуміли в них розлючені вітри.
А я стояв на маминім порозі, | *Двічі*
І кожен спомин душу знов ятрив.

Приспів

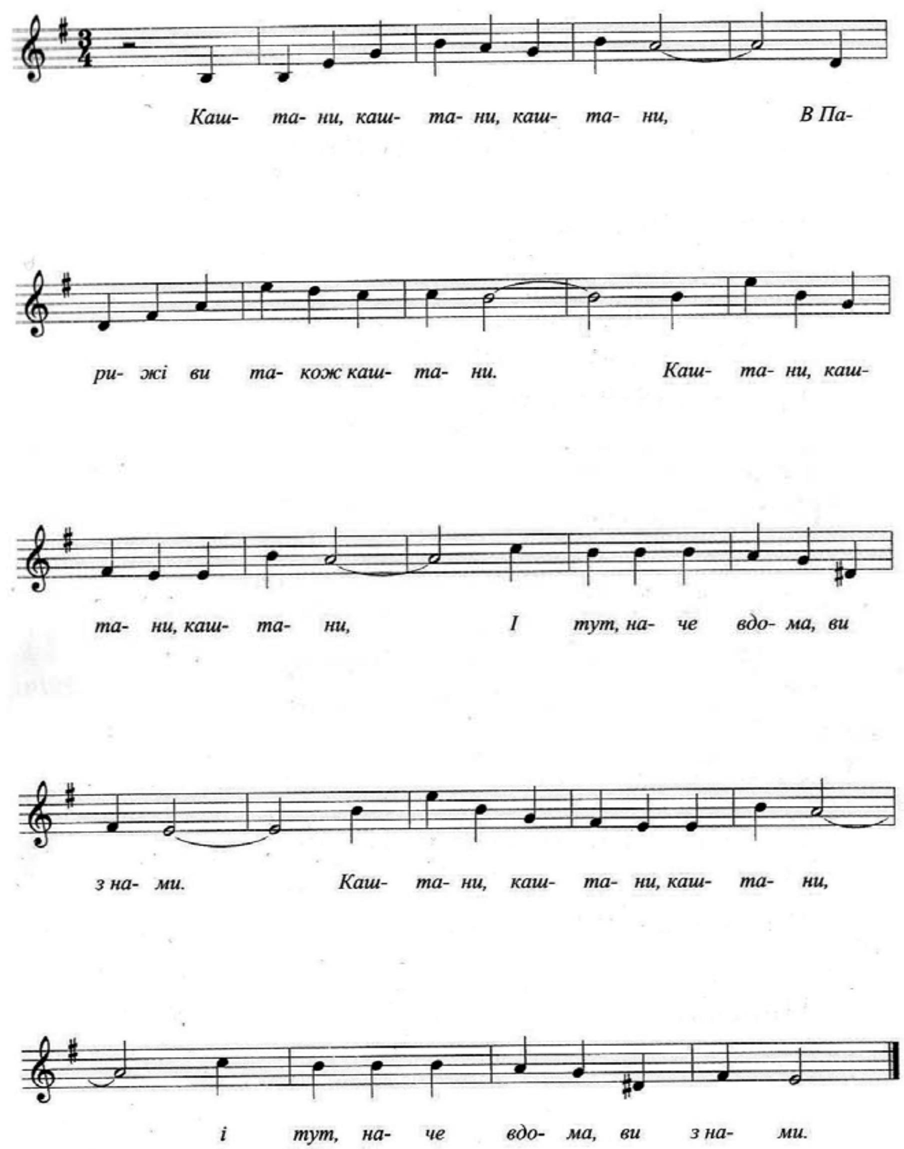

Париж каштановий

Музика В.Матвієнка

Каштани, каштани, каштани,
В Парижі ви також каштани.
Каштани, каштани, каштани,
І тут, наче вдома, ви з нами. | *Двічі*

Каштани, каштани, каштани,
Ви нас восени зустрічали.
І з вами, каштани, каштани,
Поля Єлисейські рідніші нам стали.

Чарівна мить

Музика Є.Пухлянка

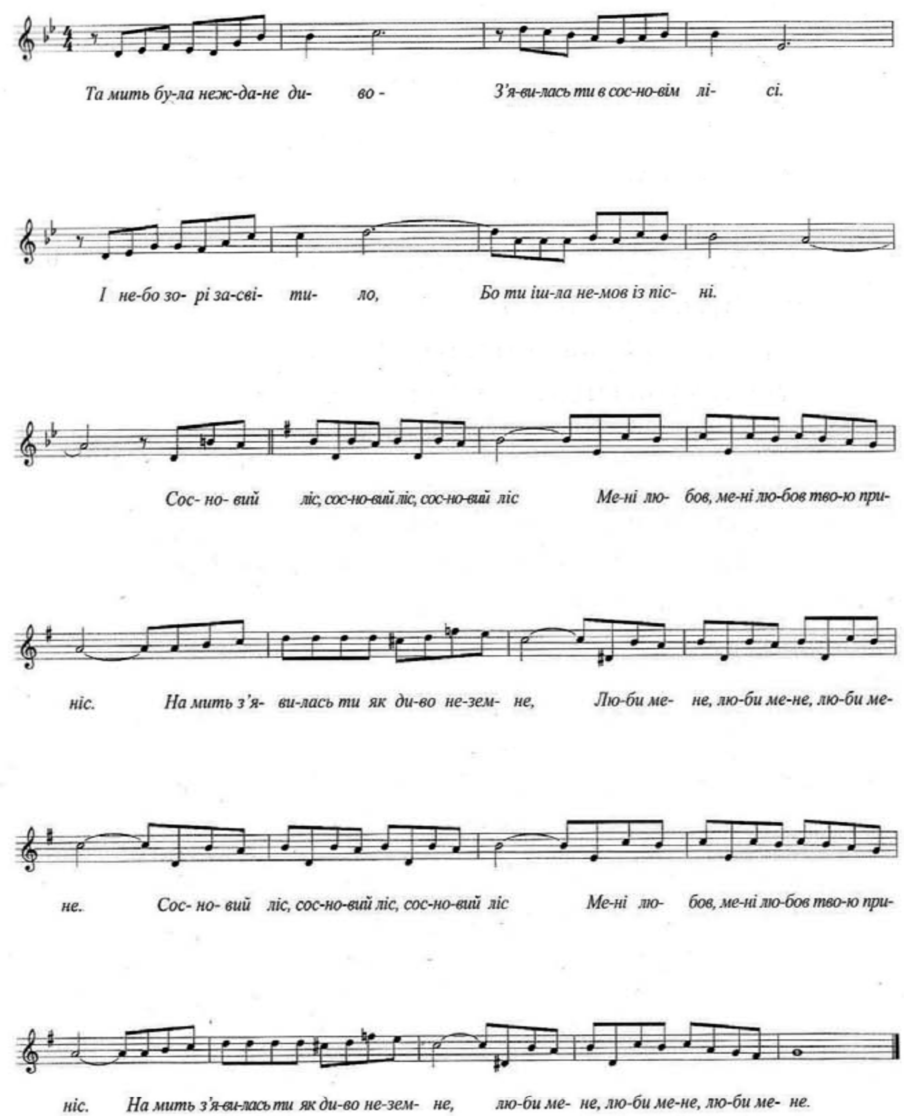
Та мить була неждане диво –
З'явилась ти в сосновім лісі.
І небо зорі засвітило,
Бо ти ішла немов із пісні.

Приспів:
Сосновий ліс, сосновий ліс, сосновий ліс
Мені любов, мені любов твою приніс.
На мить з'явилась ти як диво неземне,
Люби мене, люби мене, люби мене. | *Двічі*

Моя любов – зоря незгасна,
П'янить, бентежить мені груди.
Неждану мить, святу й прекрасну,
Я вже ніколи не забуду.

Приспів

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Шила

Музика В.Матвієнка

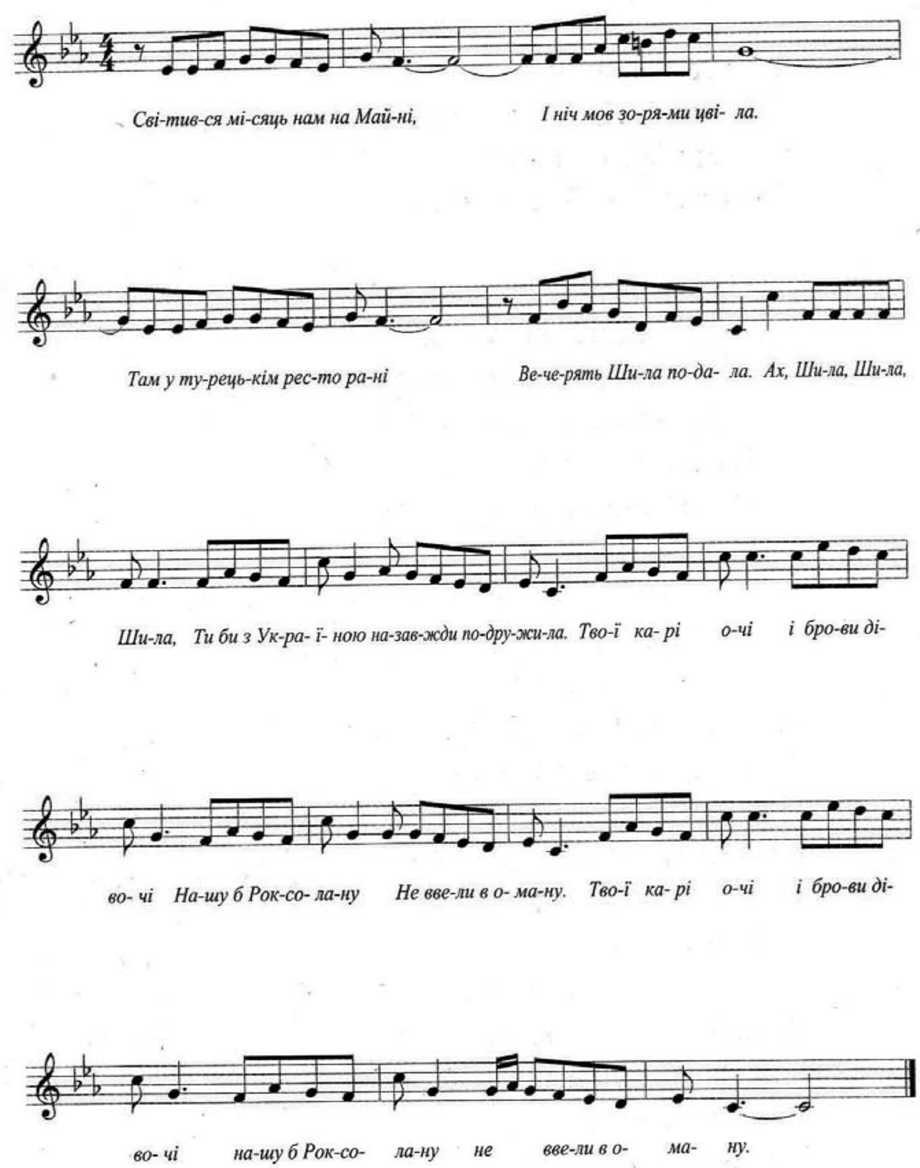
Світився місяць нам на Майні,
І ніч мов зорями цвіла.
Там у турецькім ресторані
Вечерять Шила подала.

Приспів:
Ах, Шила, Шила, Шила,
Ти би з Україною назавжди подружила.
Твої карі очі
І брови дівочі
Нашу б Роксолану
Не ввели в оману. | *Двічі*

Твій ніжний погляд – щира ласка,
Хоч мрієш, певно, про своє...
Турчанко, ти сама мов казка,
Що вмить реальністю стає.

Приспів

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Літо

Музика Є.Пухлянка

В небо літнє, в небо чисте
Прагнуть сосни променисті
І зеленими гілками
Гомонять собі з вітрами.
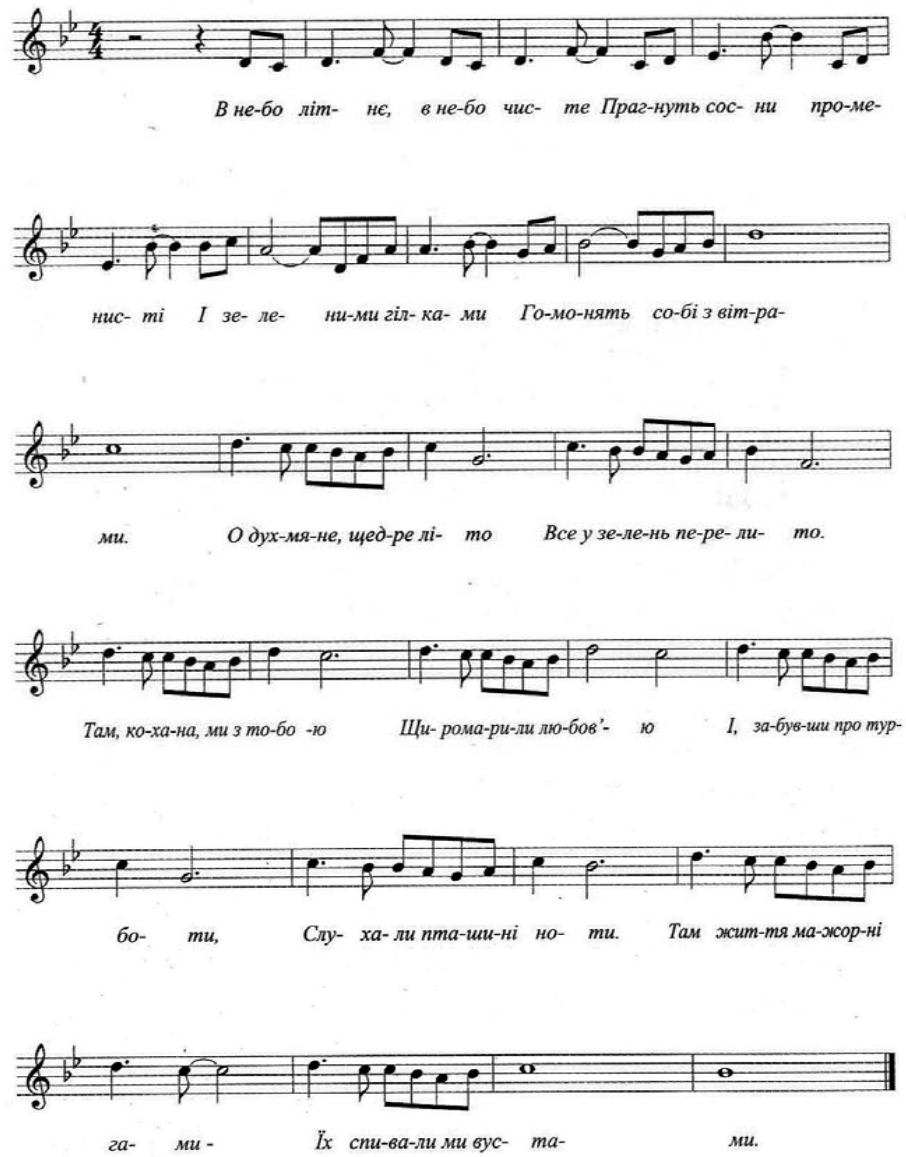
Приспів:
О духмяне, щедре літо
Все у зелень перелито.
Там, кохана, ми з тобою
Щиро марили любов'ю
І, забувши про турботи,
Слухали пташині ноти.
Там життя мажорні гами –
Їх співали ми вустами.

Нам здавалось, не пташина,
А співає синя днина,
Що під небом даленіє,
Що дарує нам надії.

Приспів

В небо літнє, в небо чисте
Прагнуть сосни променисті
І зеленими гілками
Гомонять собі з вітрами.

Приспів

Сини України

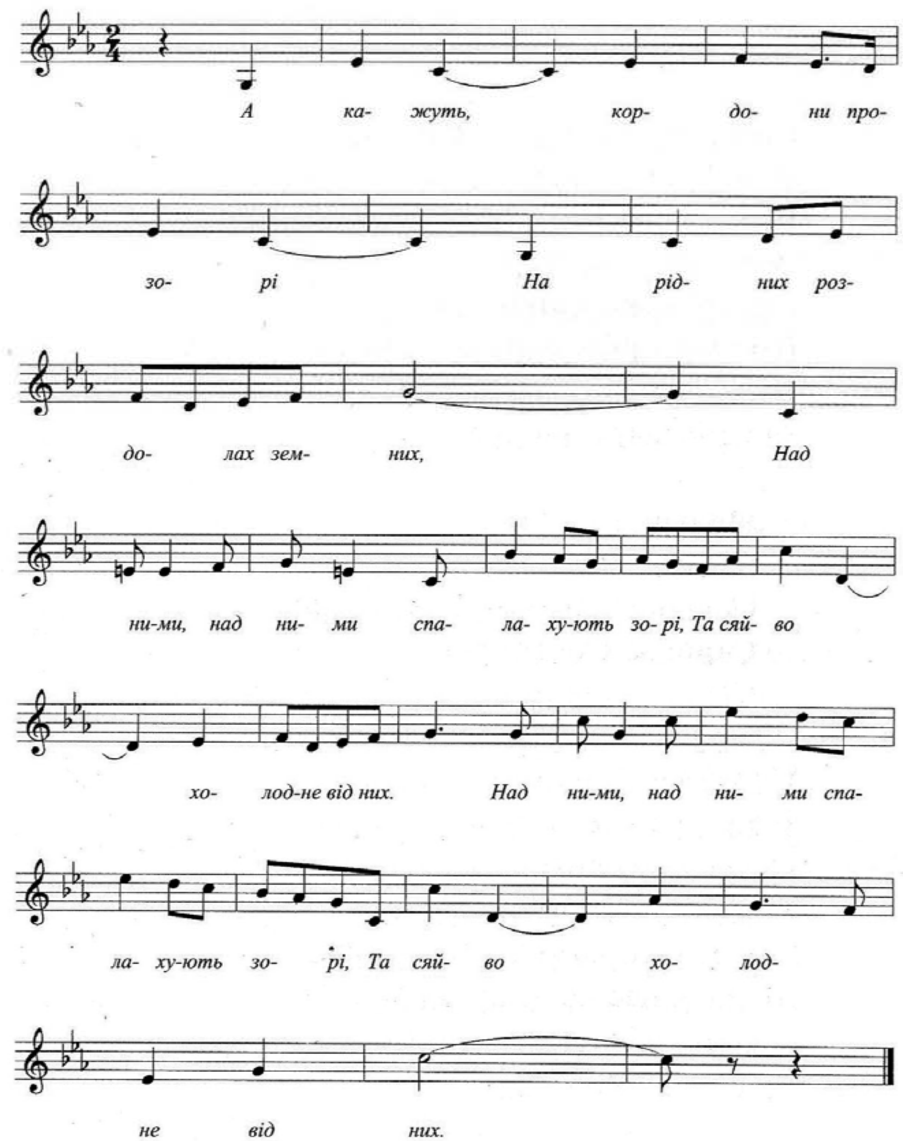
Музика В.Оберенка

А кажуть, кордони прозорі
На рідних роздолах земних,
Над ними, над ними спалахують зорі,
Та сяйво холодне від них. | *Двічі*

Воно крізь віки до людини
Щоночі летить з висоти...
Та будуть, та будуть сини України
Кордони завжди берегти. | *Двічі*

Ми землю квітчаємо нашу,
Що здавна у ранах-рубцях,
Щоб звуки, щоб звуки козацького маршу
Солдати несли у серцях. | *Двічі*

Щоб звуки, щоб звуки козацького маршу
Солдати несли у серцях. | *Двічі*

Севілья
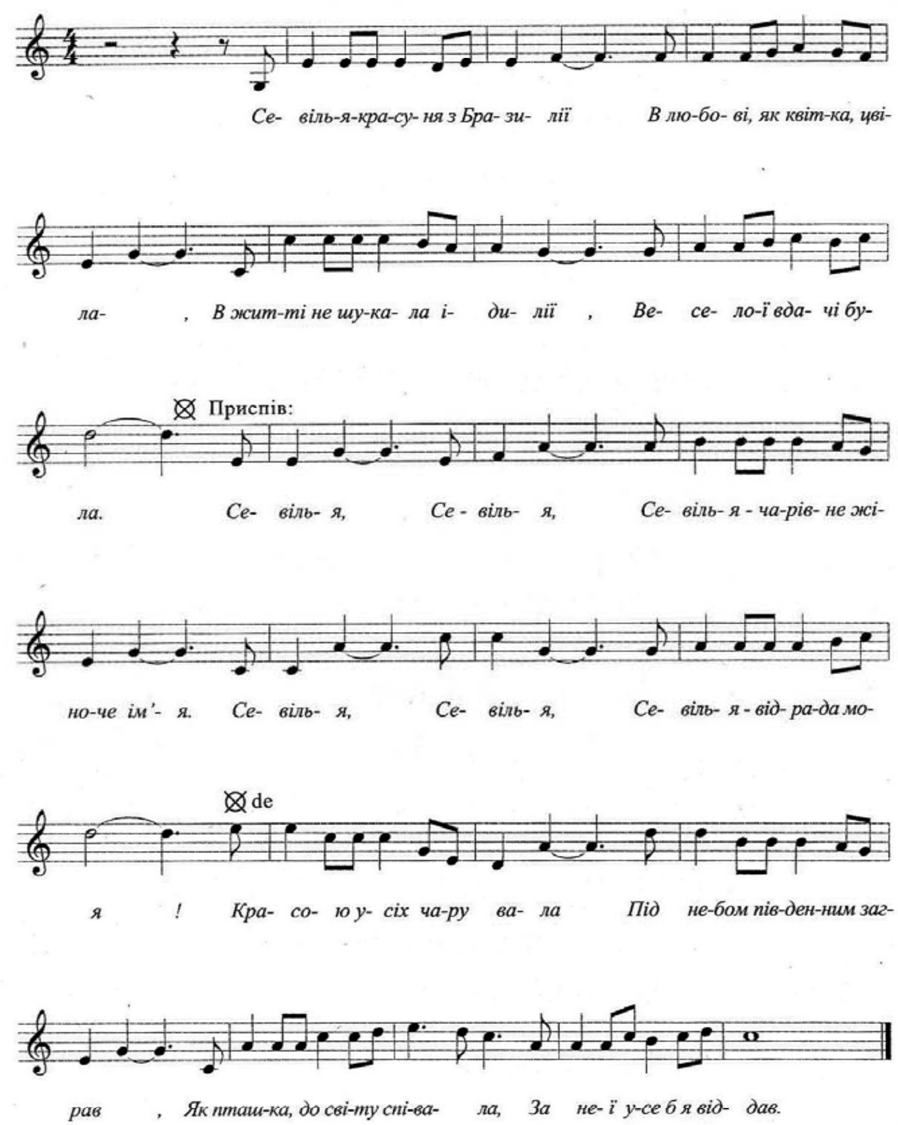
Музика Є.Пухлянка

Севілья – красуня з Бразилії
В любові, як квітка, цвіла,
В житті не шукала ідилії,
Веселої вдачі була.
Красою усіх чарувала
Під небом південних заграв,
Як пташка, до світу співала,
За неї усе б я віддав.

Приспів:
Севілья, Севілья,
Севілья – чарівне жіноче ім'я.
Севілья, Севілья,
Севілья – відрада моя!

У танцях палких карнавальних
Завжди тільки першою була.
І в зустрічах пізніх та ранніх,
Як свято, любов берегла.
Севілья – красуня з Бразилії –
Як квітка, в любові цвіла,
В житті не шукала ідилії,
Веселої вдачі була.

Приспів

Світи, світи, місяченьку

Музика В.Матвієнка

Світи, світи, місяченьку,
Козаку в дорозі.
Світи, світи, місяченьку,
Чумаку в обозі.

Світи волю, світи славу,
Здобуту в кайданах.
Світи, світи тверду волю
В чужинських навалах.

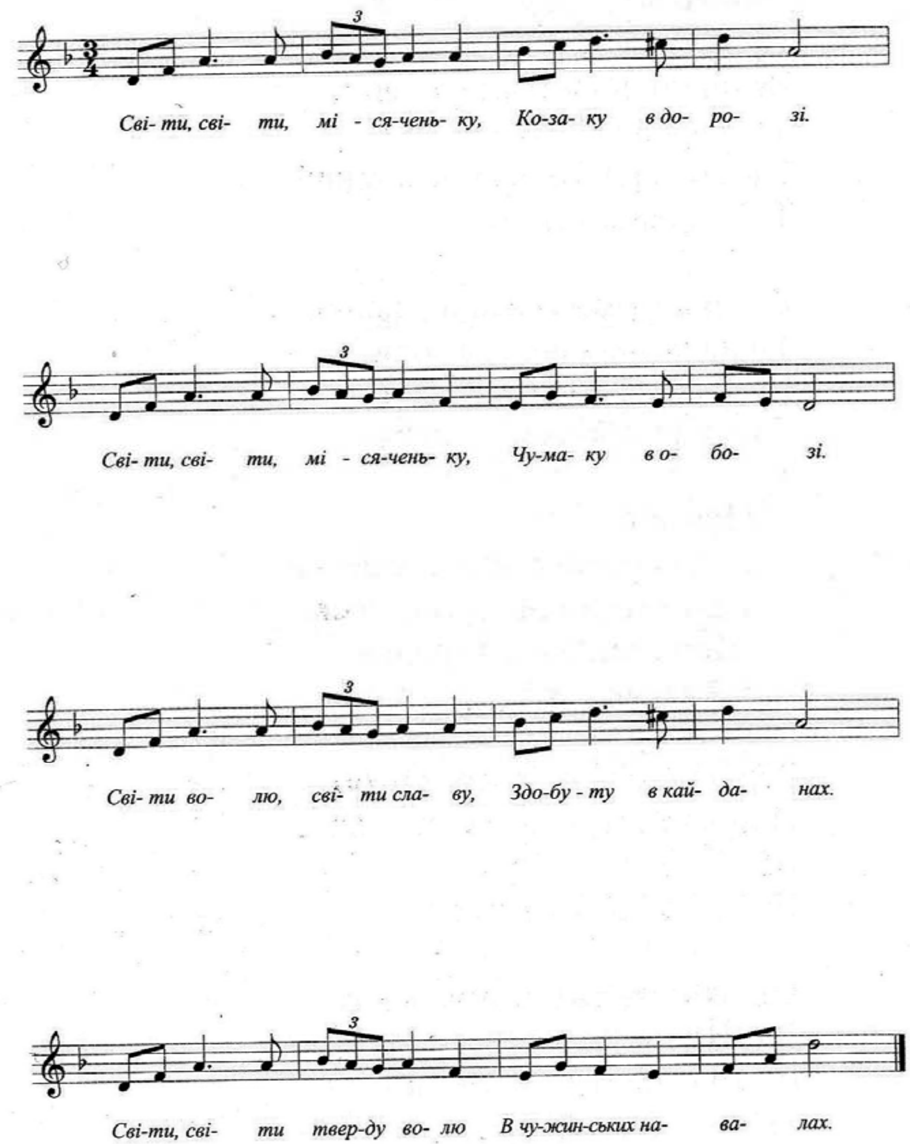
Світи, світи, місяченьку,
До схід сонця рано,
Доки стане Україна
Здобувати славу.

Світи, світи, місяченьку,
Во славу народу.
Будем пити нашу долю
Як священну воду.

Світи, світи, місяченьку,
Для нашого люду,
Щоб погані яничари
Не занесли блуду.

Світи, світи, місяченьку,
Нашій Україні,
Щоби злидні поховати
В глибокій могилі.

Щоби неньку-Україну
Зірки обсипали,
Щоби наші козаченьки
Державу тримали.

Величаві Карпати

Музика Є.Пухлянка

Величаві Карпати – України краса.
Полонини і небо вмиває роса.
Вільні гори – твердиня святої землі.
Посміхнулись від серця Європи мені.

Приспів:
Карпати, Карпати, Карпати,
Я ваша Вкраїна, я мати.
Карпати, Карпати, Карпати,
Судилось вам небо тримати.

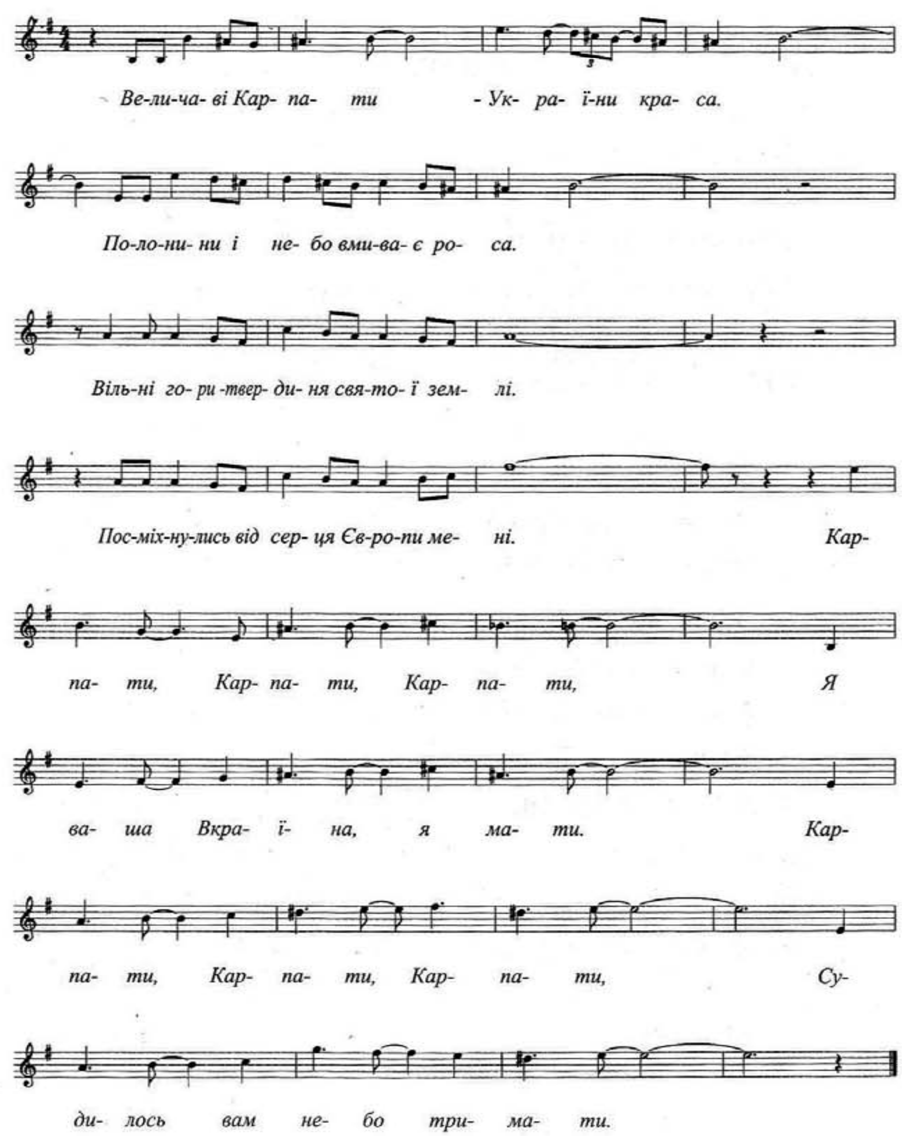
Горді гори Карпати, неповторні щораз.
Та й на голос трембіти лечу я до вас.
І неначе навік душу вам віддаю.
Мов на зламах Карпатських, над світом стою.

Приспів:
Карпати, Карпати, Карпати,
Я ваша Вкраїна, я мати.
Карпати, Карпати, Карпати,
Я з вами назавжди, Карпати.

Смерекові Карпати, заколисані сном.
України любов поїть душу вином.
Негаразди пройдуть, буде спокій і лад
Від кордону на Сході до сивих Карпат.

Приспів:
Карпати, Карпати, Карпати,
Я ваша Вкраїна, я мати.
Карпати, Карпати, Карпати,
Нікому вже Вас не здолати.

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Калина
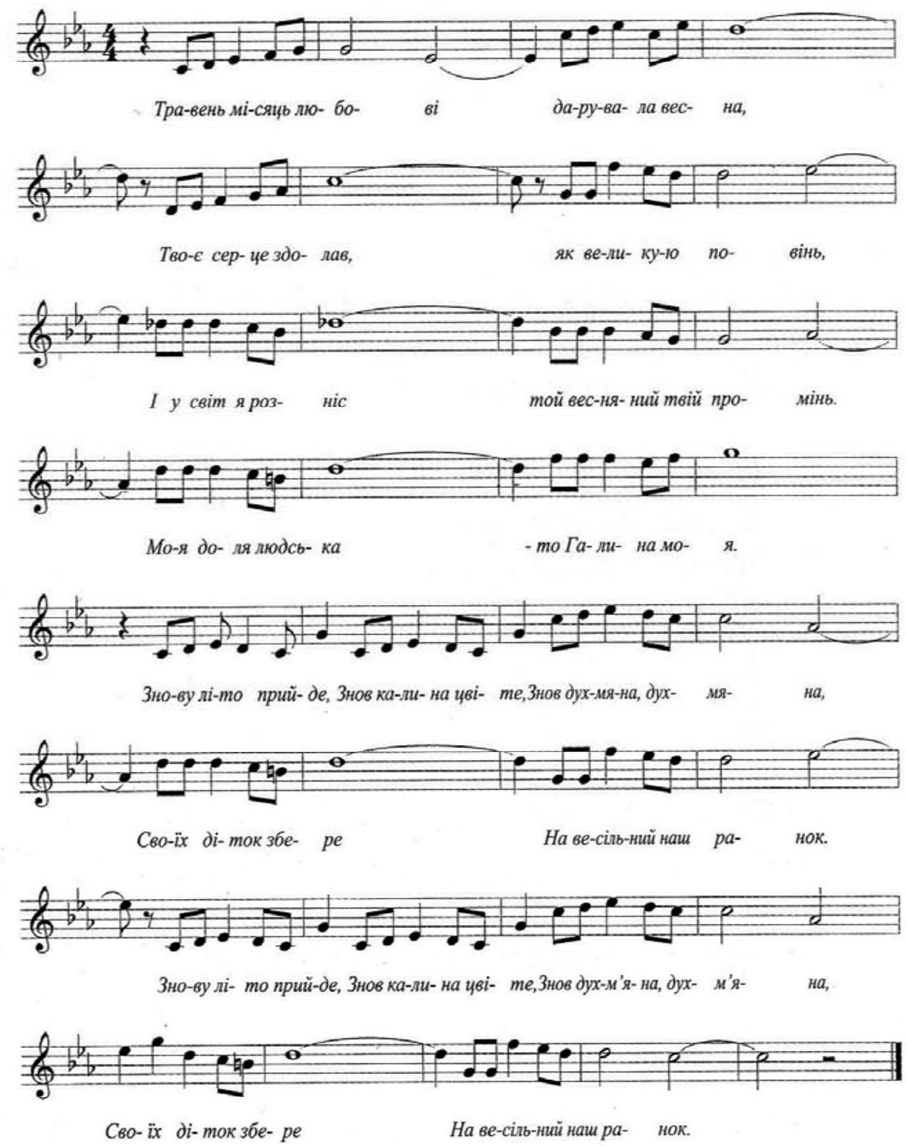
Музика Є.Пухлянка

Травень місяць любові дарувала весна,
Твоє серце здолав, як великую повінь,
І у світ я розніс той весняний твій промінь.
Моя доля людська – то Галина моя.

Приспів:
Знову літо прийде,
Знов калина цвіте,
Знов духмяна, духмяна,
Своїх діток збере
На весільний наш ранок.
Двічі

Ти – берізка моя, ти – подруга моя,
Ти – дружина моя, а без тебе – недуга.
Я – надія твоя, твого серця опора,
І ніхто у житті розлучити не зможе.

Приспів

Трави

Музика Є.Пухлянка
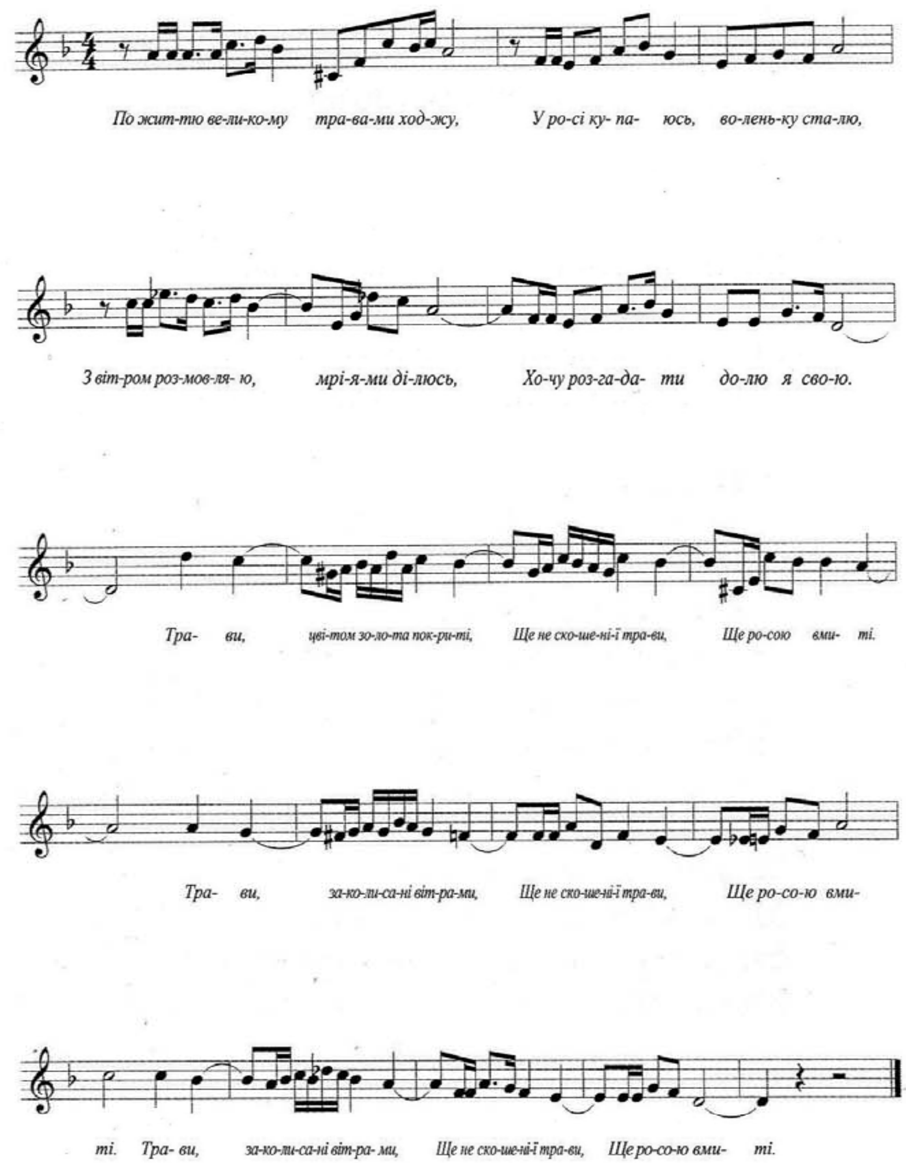
По життю великому травами ходжу,
У росі купаюсь, воленьку сталю,
З вітром розмовляю, мріями ділюсь,
Хочу розгадати долю я свою.

Приспів:
Трави, цвітом золота покриті,
Ще не скошенії трави,
Ще росою вмиті.
Трави, заколисані вітрами,
Ще не скошенії трави, | *Двічі*
Ще росою вмиті.

Бачу вас, милуюсь в рідному краю,
Пронесу крізь серце молодість, красу.
Хоч і осень прийде, і покосять трави,
А весною з сонцем ви рясніші стали.

Приспів

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Маки червоні

Музика Є.Пухлянка
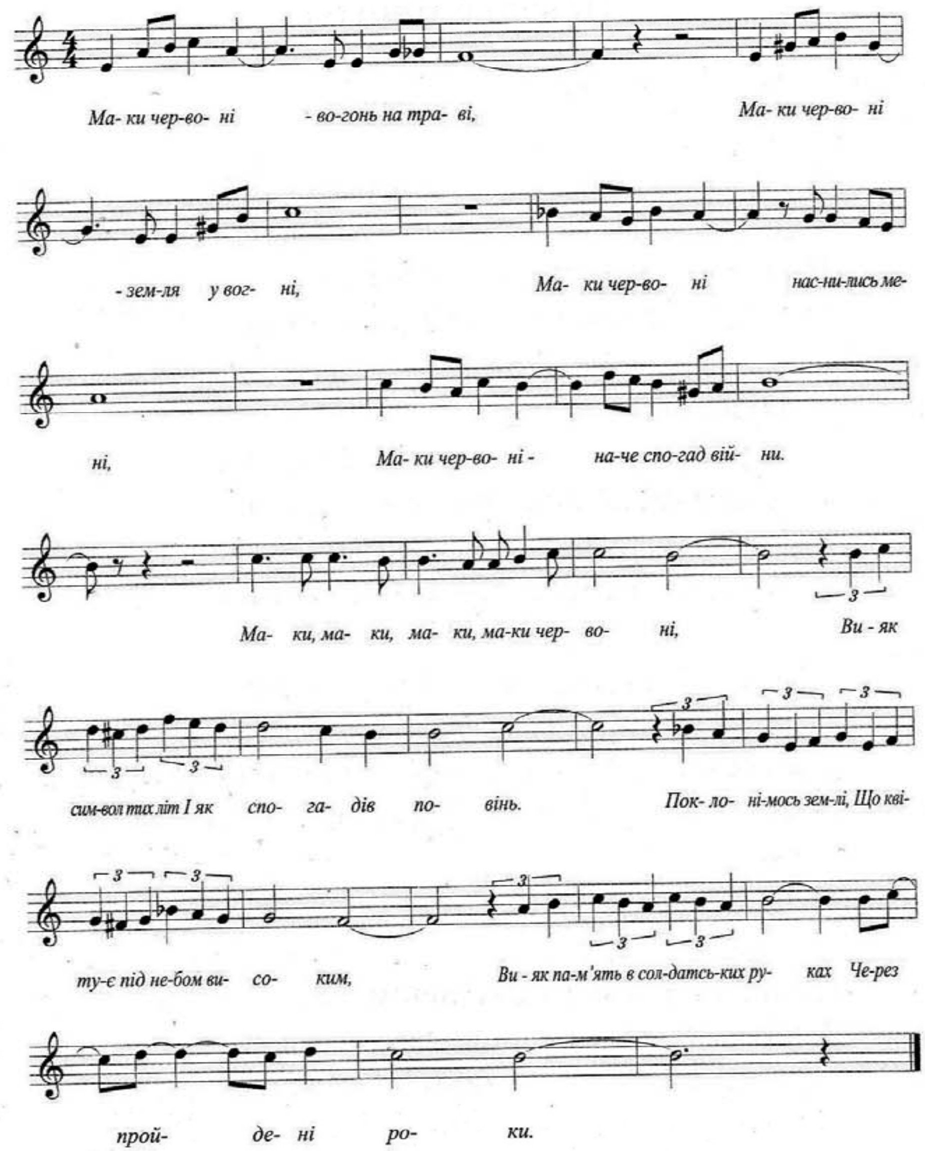
Маки червоні – вогонь на траві,
Маки червоні – земля у вогні,
Маки червоні наснились мені,
Маки червоні – наче спогад війни.

Приспів:
Маки, маки, маки, маки червоні,
Ви – як символ тих літ
І як спогадів повінь.
Поклонімось землі,
Що квітує під небом високим,
Ви – як пам’ять в солдатських руках
Через пройдені роки.

Маки червоні на волі ростуть,
Маки червоні – надії цвітуть,
Маки червоні – то рідний мій край,
Маки червоні ти завжди пам’ятай.

Приспів

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Плакала берізка

Музика В.Волощука

Плакала берізка у квітневім лісі,
З неї сік точився, як сльоза по листі.
Наче кров із рани, – боляче дивиться, | *Двічі*
Плакала берізка – ніжна, білолиця. |
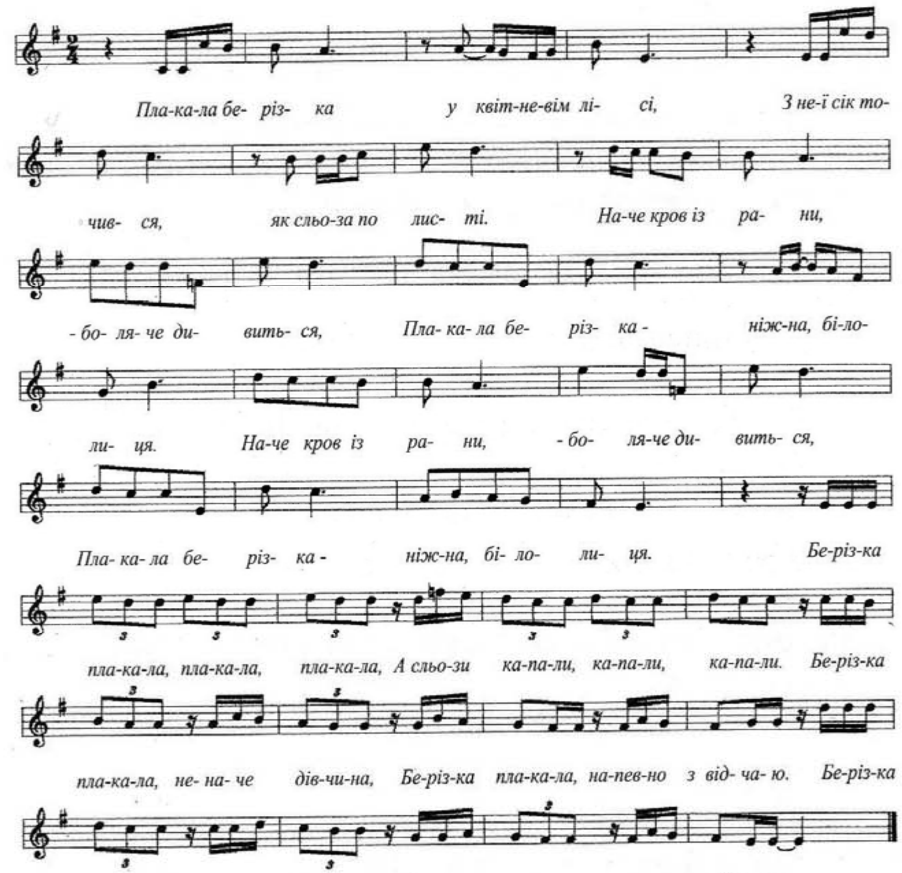
Приспів:
Берізка плакала,плакала,плакала,
А сльози капали, капали, капали.
Берізка плакала, неначе дівчина,
Берізка плакала, напевно, з відчаю.

Що то за людина, що то за родина?
В небі і над лісом почорніла днина.
Гострий дзвін сокири пролунав до болю, | *Двічі*
А душа прощалась з вічною любов'ю. |

Приспів

Плакала берізка у квітневім лісі,
З неї сік точився, як сльоза по листі.
Наче кров із рани, – боляче дивиться, | *Двічі*
Плакала берізка – ніжна, білолиця. |

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Козацька доля

Музика І.Лебедєвої

Сьогодні знов тумани в берегах,
А спогади як вершники в степах.
Душа моя летить до тебе знов, | *Двічі*
Окрилення моє – моя любов. |
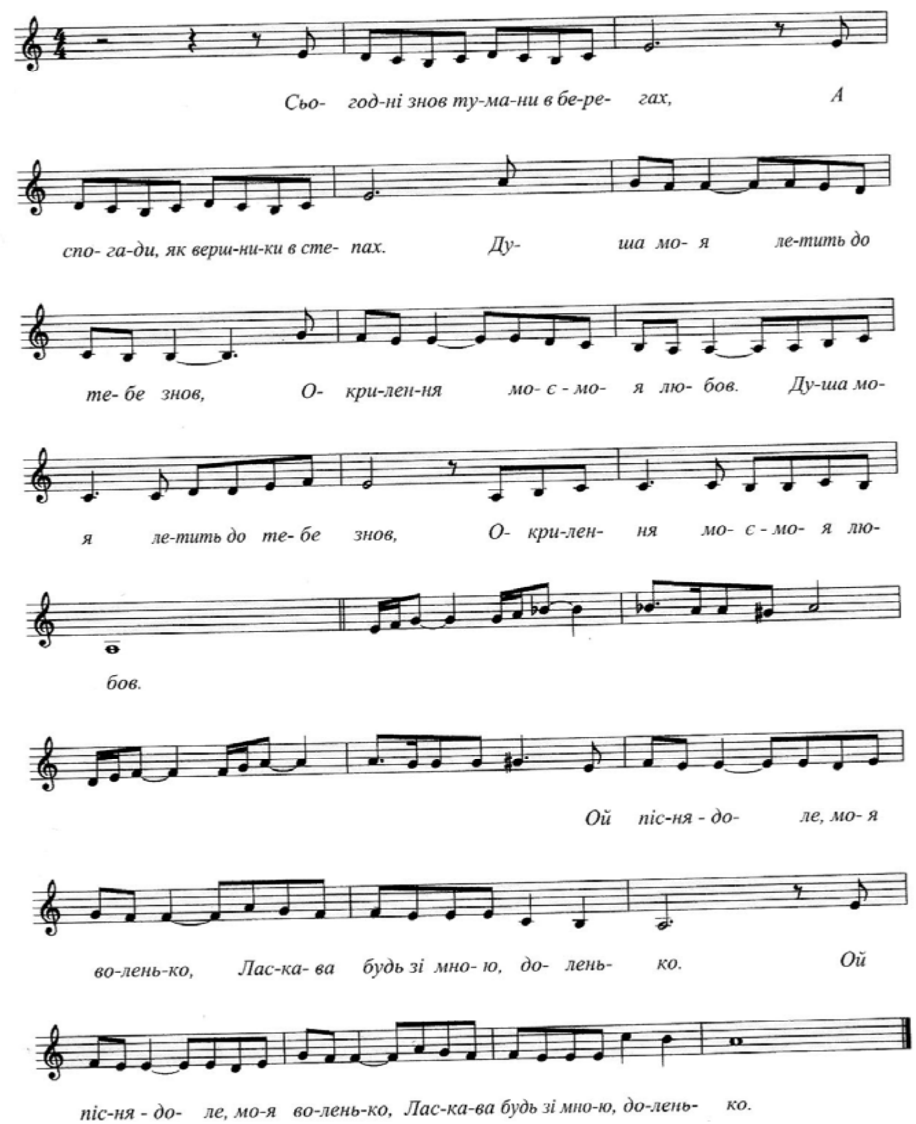
Приспів:
Ой пісня-доле, моя воленько, | *Двічі*
Ласкава будь зі мною, доленько. |

Козацька пісня славна у віках,
Несу її у серці і в думках.
А ти про мене, любий, не забудь,
Доріженька моя – терниста путь.

Згадаємо, братове, козака,
Весела в нього доля і гірка.
Душа моя летить до нього знов,
Окрилення моє – моя любов.

Приспів

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Стоять на рейді кораблі

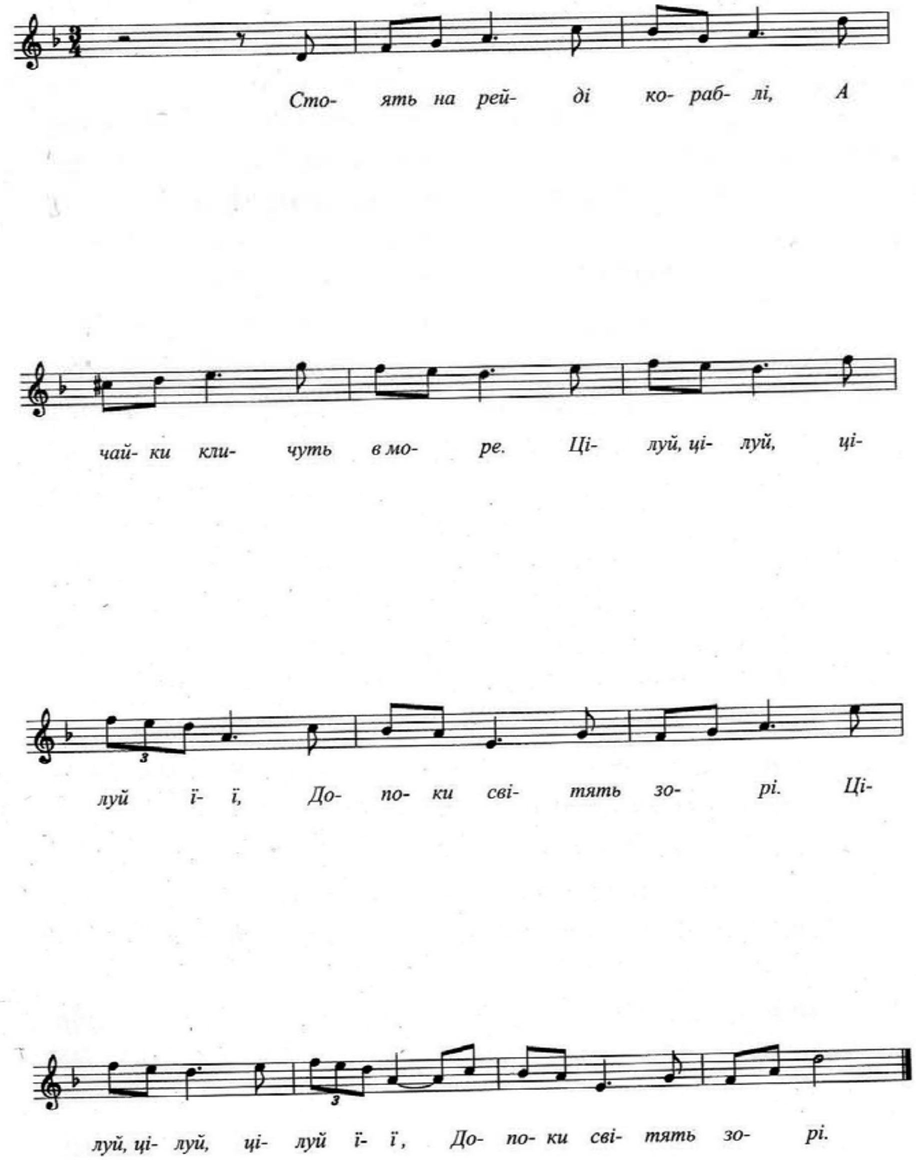
Музика В.Матвієнка

Стоять на рейді кораблі,
А чайки кличуть в море.
Цілуй, цілуй, цілуй її,
Допоки світять зорі. | *Двічі*

Покличе море моряка,
Коли прийде світанок.
Цілуй, цілуй, цілуй її,
Бо скоро буде ранок. | *Двічі*

Дівчина в море проведе
Його у путь далеку,
А по весні вернеться він, –
І прилетять лелеки. | *Двічі*

Володимир Матвієнко НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Біографічна довідка

Володимир Павлович Матвієнко народився 5 січня 1938 року в селі Білка Коростенського району Житомирської області в селянській родині. Має вищу освіту – закінчив Київський фінансово-економічний інститут та аспірантуру при Київському інституті народного господарства. Професор, дійсний член інженерної Академії наук, Академії технологічних наук, Академії інженерних наук України, член Вищої Економічної Ради при Президенті України.

Трудову діяльність розпочав у 1959 році кредитним інспектором Ждановського (нині Маріуполь) відділення Будбанку СРСР. Пізніше був ревізором, керуючим відділенням, заступником керуючого Донецькою обласною конторою і керуючим Дніпропетровською обласною конторою Будбанку СРСР, заступником керуючого Української республіканської контори Будбанку СРСР, з 1982-го по 1987 рік – керуючим цією конторою, в 1987 році призначений Головою Правління Українського республіканського банку Промбудбанку СРСР.

У 1991 році його призначено Головою Правління Національного банку України, а з 1992 року В.Матвієнко – Голова Правління Промінвестбанку України.

За особистий внесок у розвиток банківської системи України та активне інвестування в національну економіку В.Матвієнко нагороджений орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня.

Володимир Павлович Матвієнко – автор поетичної збірки "Люблю я свою Україну" та публіцистичних книг "Держава і банки" та "Банківський вісник".

За вагомий внесок у розвиток братніх стосунків між слов'янськими народами, зміцнення економічних зв'язків між державами йому присвоєно звання лауреата Міжнародних премій "Дружба" та "Слов'яни".

В.П. Матвієнко – відомий в Україні меценат, він гаряче підтримує мистецтво. Рішенням Правління Промінвестбанку України, яке він очолює, встановлені щорічні премії, якими нагороджуються відомі актори, письменники, композитори, співаки.

В 1998 році Міжнародним біографічним Центром (Кембридж, Англія) професору, академіку Володимиру Павловичу Матвієнку присвоєне звання "Людина року" з врученням пам'ятного сертифіката.

В листопаді того ж року за видатні досягнення в галузі економіки та банківської справи Голову Правління Промінвестбанку України нагороджено дипломом і срібною медаллю "За досягнення в XX столітті". Ім'я В.П.Матвієнка занесене до Міжнародного довідника відомих інтелектуалів.

У 1998 році він став лауреатом V ювілейного відкритого рейтингу популярності та якості "Колесо Фортуни" з врученням головної нагороди - срібної статуетки "Золота Фортуна".

Нагороди поетові Володимиру Матвієнку цілком заслужено приносять і його пісні. Дипломами Всеукраїнського фестивалю "Пісенний вернісаж" відзначені пісні "Поліські в'язи" та "Величаві Карпати". А пісня "Севілья" перемогла на конкурсі найпопулярніших пісень "Шлягер-98".

Згідно офіційного свідоцтва Кримської астрофізичної обсерваторії, мала планета, відкрита і зареєстрована у Міжнародному каталозі під №6622, отримала ім'я ***Матвієнко*** *на честь відомого вченого, теоретика і практика банківської справи, академіка Володимира Павловича Матвієнка.*

Зміст

НА ОБРІЯХ ЗЕМНИХ

НА ПІСЕННІЙ ХВИЛІ

Матвієнко В.П.

М33 На рідних роздолах: Поезії. /Передм. М.Сингаївського. – К.: Укр. письменник, 1999. – 195 с.: портр.

ISBN 966-579-061-7

У другій поетичній збірці “На рідних роздолах” простежується творча і життєва біографія її автора, відомого в Україні економіста, банкіра, Володимира Матвієнка.

Та поезія, пісня – його друге життєдайне крило. А відтак душа громадського діяча, державотворця і поета завжди окрилена. Тому навіть сумні чи драматичні сторінки його життя – сповідані у слові, у пісні. Вони шукають і знаходять шлях до серця людського. Адже насичене емоціями, щирими почуттями яскраве слово помітне здаля і зблизька. Як і людське добротворення, що виростає з істинно творчої і співучої душі.

М $\frac{4702640202}{223\text{-}99}$ без оголош. **ББК 84.4УКР6**

Літературно-художнє видання

Матвієнко
Володимир Павлович
НА РІДНИХ РОЗДОЛАХ

Поезії

Макет, комп'ютерна верстка та технічна редакція *Наталії Самко.*
Коректор *Галина Луківа.*

Здано на виробництво 8.07.99.
Підписано до друку 29.07.99.
Формат 84×108 1/32.
Папір крейдований, матовий, 150 г/м².
Гарнітура Times New Roman Cyr.
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 11,23.
Умовн. фарбовідб. 11,83.
Обл.-вид. арк. 7,5.
Тираж 10 000 прим. Зам. 912.

Видавництво "Український письменник",
252054, Київ-54, вул Олеся Гончара, 52.

Поліграфічна фірма "Оранта".
252180, Київ, вул. М. Кривоноса 2б,
тел. 271-33-96, 271-33-95, тел./факс 276-75-86.

